

BAĞIMSIZLIK ALKOL KUMAR MADDE TÜTÜN İNTERNET

ON OFF OFF OFF OFF OFF

BİZ VARIZ

YEŞİLAY DANIŞMANLIK MERKEZLERİMİZDE

ÜCRETSİZ VE **GİZLİLİK** ESASLI
PSİKOTERAPİ VE SOSYAL HİZMET DESTEĞİ İLE YANINIZDAYIZ

115 YEŞİLAY DANIŞMANLIK MERKEZİ
DESTEK HATTI

Randevu almak için QR Kodu Okut

YEŞİLAY

destek@yedom.org.tr
1920Yesilay
yesilay.org.tr

YEŞİLAY OSMANİYE ŞUBESİ

İmtiyaz Sahibi : Ömer Kıvrak
Sorumlu Müdür : Arda Mustafa Kıvrak
Editör : Kader Koca, Hüseyin ER
Dizgi Tasarım : Hüseyin Er
Basım Yeri : Çakmak Matbaası
İstiklal MahPalalı Süleyman cad.Canan
Sk.No:3/D - Osmaniye
ISSN : 3062-3146

İletişim : 0551 261 1584
Ellek Kasabası Aydınlar mahallesi
kivrak Sk. No. 1
Instagram Aydınlar Dergisi
Facebook Ömer Kıvrak
Tıktok @kivrak80

AYDINLAR

Yerel.Kültür Sanat Edebiyat Dergisi

Yıl:2 Sayı:8 Mayıs 2026

**Bu Sayımızda
Yer Alan
Yazarlarımız**

ÖMER KIVRAK
ABDULLAH AYDIN
SERVET BARDAK
ERDOĞAN ÖNER
ABDULLAH ALTUNKUP
DURSUN YEŞİLOĞLU
SERAP KAYPAK
VELİ CUMA
BEKİR DAĞSEVER
AHMET KAYTANCI
GÜLTEKİN YILMAZ
SELAMİ KURT
EMİNE ÖNDER
SAFİYE SAMYELİ
HÜSEYİN ER
AHMET İPEK
HÜSEYİN DİDİN
FİKRET ONAY
HATİCE GÜZEL
MELEK AVCI COŞKUN
RÜSTEM AHRAZOĞLU
MUSTAFA EKİZOĞLU
ALİ KÖŞKER
CİHAH YEŞİLDİR
SALİH ERDOĞAN
MEDİNE GÜLCAN
MEHMET COŞKUN
BEKİR ARSLAN
RAMAZAN EREN
NİHAH BİLİZ

Azerbaycanlı Yazar-Şair

BU SAYIMIZIN KONUSU

ELVİN MÜTALİBOĞLU

İÇİNDEKİLER

1. Elvin Mütaliboğlu	Ömer Kıvrak	2
2. Kitap Tanıtımları-Ruh-i Revanım	Abdullah Aydın	4
3. Sigaraya Savaş Açalım	Servet Bardak	5
4. Güzel Yeşilay	Servet Bardak	5
5. Defol Sigara	Servet Bardak	5
6. Onlar Bir Tarafta	Erdoğan Öner	6
7. Diyor	Erdoğan Öner	6
8. Küllenmiş Sevda	Abdullah Altunkup	7
9. Unutma	Dursun Yeşiloğlu	8
10. Özledim	Dursun Yeşiloğlu	8
11. Mavi Hayat	Serap Kaypak	9
12. Al Yanaklı Elma (Çocuk Öyküsü)	Veli Cuma	10
13. Çiçekler	Bekir Dağsever	12
14. Saimbeyli Kurtuluş Savaşı	Ahmet Kaytancı	13
15. Deli Apo	Gültekin Yılmaz	14
16. Yedi Yaman	Selami Kurt	15
17. Ölseydin O Gün	Selami Kurt	16
18. Sıfır Sıkıntı	Emine Önder	17
19. Ayşe Teyze	Emine Önder	18
20. Evlilik Kime Yakışır	Safiye Samyeli	19
21. Kaybolan Huzur	Hüseyin Er	20
22. Kız Mü Bıraktın	Ahmet İpek	22
23. Çiçek Açtı Gelmedin	Ahmet İpek	22
24. Ellek Aydınları	Hüseyin Didin	23
25. Sahibin Var	Ömer Kıvrak	23
26. Ben Sustum Diye	Fikret Onay	24
27. Yeşilay	Fikret Onay	24
28. Patika Yol	Hatice Güzel	25
29. Beynimle Savaş	Ömer Kıvrak	26
30. Hem Yetim Hem Öksüz	Melek Avcı Coşkun	27
31. Bahane	Ömer Demir	28
32. Canan	Melek Avcı Coşkun	28
33. Derler	Rüstem Ahrazoğlu	29
34. Çağırıldı Anası	Rüstem Ahrazoğlu	29
35. Gece Lambasının Işığı	Ömer Kıvrak	30
36. Gönülümün Şiiri	Ömer Demir	30
37. Garibim	Mustafa Ekizoğlu	31
38. Bir Güzelin	Mustafa Ekizoğlu	31
39. Ağlar	Mustafa Ekizoğlu	31
40. Gördüm	Ali Köşker	32
41. Ben Köyümü Özledim	Ali Köşker	32
42. Şehit Mehmet'e Şiir	Cihat Yeşildemir	33
43. Şehit Polis Murat'a Şiir	Cihat Yeşildemir	33
44. Değer Mi	Salih Erdoğan	34
45. Ağladım	Salih Erdoğan	34
46. İyilikten Zarar	Medine Gülcan	35
47. Çizgi-Sanat	Mehmet Coşkun	36
48. Helal Ekmek	Bekir Arslan	37
49. Dayanmak Zorundayız	Ramazan Eren	37
50. Bir Sevdadır Osmaniye'm	Nihat Biliz	38
51. Ölesim Geldi	Nihat Biliz	38
52. Yarım Kaldı	Nihat Biliz	38
53. Yeşilay		39

Şair-yazar

Elvin Mütaliboğlu

Elvin Mütaliboğlu
(Şair-yazar)

Elvin Mütaliboğlu, 5 Kasım 1987 tarihinde, Hava Kuvvetleri subayı Mütalib Bey'in ailesinde,

Azerbaycan'ın Bakü şehrinde dünyaya geldi. İlkokul yıllarından itibaren önce müziğe, dahasonra ise şiire ilgi duymaya başladı. Küçük yaşlarda, babasının isteği üzerine iki farklı müzik okulunda eğitim aldı. Ortaokul yıllarında şiire olan ilgisi daha da arttı ve bu ilgi onu kendi şiirlerini yazmaya yöneltti. İlk şiirleri "Tomurcuk" ve "Planet" gazetelerinde yayımlandı.

Daha sonra birçok televizyon programına şair olarak davet edildi.

2006 yılında üniversitede Bankacılık ve Finans bölümüne başladı. Ancak şiirden hiçbirzaman vazgeçmedi.

Gazete ve Dergilerde;

Şair ve yazar Elvin Mütaliboğlu'nun şiirleri birçok gazete ve dergide yayımlandı. Bunlar arasında "Anadolu", "Yeni Çağrı", "Türkiye Gazetesi", "Önce Vatan", "Olay", "Ağrı Anadolu", "Gençlik meclisi" gazeteleri, "Kardelen", "Hece Taşları", "Karakedi", "Edebiyat Sandığı", "Alkış", "Sahir ve "Ses" dergileri yer almaktadır.

Elvin Mütaliboğlu, "Duygu" Uluslararası Türk Edebiyatı Dergisi'nin kurucusu ve derginin Türkiye temsilcisidir.

Kitapları

5 Mayıs 2008 tarihinde "HEMİN O RÜYALAR YAŞATIR BENİ" adlı ilk şiir kitabını yayımladı. Kısa süre içerisinde kitapta yer alan şiirler geniş bir okuyucu kitlesi tarafından ilgiyle karşılandı ve birçok şiiri şarkı sözü olarak kullanılmaya başlandı. Bu başarı, Elvin Mütaliboğlu'nu daha fazla yazmaya teşvik etti.

Sonraki yıl iki yeni kitap daha yayımladı. 9 Mayıs 2009 tarihinde "BEN DÜNYAYI ÖZ DÜNYAMDA YAŞADIM",

17 Kasım 2009 tarihinde ise "BENİM GÖKYÜZÜNDE BİR YILDIZIM

VAR" adlı şiir kitaplarını okuyucularıyla buluşturdu. Şiirlerinde en çok aşk, kadın, dünya, hayat, vatan, ölüm, portreler ve manzum poetika temalarını işledi.

Üç şiir kitabının ardından bir süre edebiyata ara veren şair, 25 Nisan 2015 tarihinde ilk romanı olan "CON PERLİNİN HAYALETLERİ"ni yayımladı. Amerika ile Suriye arasında yaşanabilecek savaş ihtimallerine dikkat çeken bu roman, okuyucular tarafından büyük ilgiyle karşılandı. Daha sonra romanda değinilen bazı olayların gerçekleşmesi, yazara geniş bir tanınırlık kazandırdı.

Bunun ardından "Altın Kalem" ve daha sonra "Araz" ödüllerine layık görüldü.

Yazar, bununla da yetinmeyerek uzun yıllar üzerinde çalıştığı önemli eserlerinden birini tamamladı. Büyük Azerbaycan şairi ve düşünürü Nizâmî-i Gencevî'nin ölümsüz "HAMSE" eserine cevap niteliğinde hazırladığı "HAMSE" adlı eserini, 19 Mart 2014 tarihinde okuyucularına sundu. Kitap, Türkçe ve Azerbaycan Türkçesi olmak üzere iki dilde yayımlandı. Eser, Azerbaycan Yazarlar Birliği tarafından büyük ilgi gördü ve düzenlenen tanıtım etkinliği sırasında Elvin Mütaliboğlu'na "ÜSTAT SANATÇI" onursal unvanı verildi.

Elvin Mütaliboğlu

Yönetmenliği

Elvin Mütaliboğlu, aynı zamanda yönetmen ve animatördür. Animasyon alanında faaliyet gösteren "Mr. Alvin Film Studio"nun kurucusu ve genel başkanıdır.

Birçok çizgi filmin proje tasarımcısı, senaristi, yapımcısı ve yönetmeni olarak görev aldı.

"BANU VE ARKADAŞLARI",

"YENİ YIL MASALI",

"UZAYDA SAVAŞ"

"DÖRT MEVSİM" gibi çizgi film projeleri için çocuk şarkıları besteledi.

DUYĞU KIZIM

ELVİN MÜTALİBOĞLU

Gelişinle can kattın canımıza
Bak döndün sevgi dolu rüyamıza
Konuk oldun sen ömürlük hülyamıza
Hoş geldin dünyamıza Duyğu kızım

Sen ömür bahçemin bir şahanesi
Mutluluğun kalbimde nişanesi
Babasının kuzusu bitanesi
Hoş geldin dünyamıza Duyğu kızım

Sensin benim tek umudum dileğim
Sevda dolu şairane yüreğim
Dünyalar tathısı küçük meleğim
Hoş geldin dünyamıza Duyğu kızım

Sen parlak güneşsin sönmeyeceksin
Yaşama sebebim, her zaman sensin
Mevla'mın bizlere hediyesisin
Hoş geldin dünyamıza Duyğu kızım

Sen doğdun hayatım bir şenlik buldu
Sesini duyunca gözlerim doldu
Allahım! Çok şükür bir kızım oldu
Hoş geldin dünyamıza Duyğu kızım

BU DÜNYA | ELVİN MÜTALİBOĞLU

Birileri hiç düşünmez bugünü,
Geleceğe hep dikerler gözüni.
Unuturlar anı gelen ölümü,
Çünkü hayal hülyasıdır bu dünya.

Bu hayatta nice sultanlar vardı,
Zenginlikle hep öğütüp yaşardı.
Peki ölüp, kimi servet apardı?
Hülyaların hülyasıdır bu dünya.

Sapasağlam hayattayken gülemez,
Yaşamının kıymetini bilemez.
Derk edemez, etrafını göremez,
Kimilerin rüyasıdır bu dünya.

Her gördüğün fakir, fukara sanma,
Karşılıksız seni seviyormuş, kanma
Her gözünden yaş çıkana aldanma
Artistlerin dünyasıdır bu dünya.

KİTAP TANITIMLARI

Abdullah AYDIN

Rûh-u Revanım...

"Oysa kısmeti kadar gülendin gönül..."

Ne kadar derin, hüznü ve bir o kadar da insanı sakinleştiren bir sitem, değil mi? Hayatın gerçekleriyle kalbin bitmek bilmeyen arzuları arasındaki o ezeli çatışmayı ne kadar güzel anlatmış, sınırlarımızı kabul etmek, tevekkül ve kabulleniş...

Evet yukarıda ki sözden de anlaşılacağı üzere size muhteşem bir eser, şiir kitabı ile geldim. Bu ay ki eserimiz Gülhuri Gül, Hurigül, Gülhuri mahlasını kullanan Melek Avcı Çoşkun dan **Rûh-u Revanım**.

Eser incelemesine başlamadan önce biraz size yazarımız ve şairimiz den bahsetmek istiyorum.

Yazarımız Osmaniye ili Kırmıtlı köyünde dünyaya gelmiştir. Her ne kadar Kırmıtlı köyünden olmasam da Kırmıtlı köyü yöresi benim için ayrıdır. Mücadele ruhu vardır orada. Yaşar Kemal ve ince Mehmed ile bütünleşmiştir. Yazarımız ve şairimiz Melek Avcı Çoşkun da bu mücadeleye ses olmak için birçok eser koymuş ortaya birçok dergide şiir ve hikâyeleri yayınlanmış, "Hıçkırık" şiir kitabı, "Acı dolu hayatlar" hikâye kitabı, "Hayata Direnen Adam" Roman eseri ve son olarak "Rûh-u Revanım" şiir kitabı ile kadınlarımızın, haksızlıkların, ezilenlerin, doğanın, çocukların ve aşkın sesi olmuştur.

"Ruh-u Revanım" kelime manasıyla da çok güzel ve derindir.

Osmanlıca kökenli olup hayat veren, canıma can katan ve her adımda benimle yürüyen ruhum manasına gelir.

Kitabı bütünüyle ele aldığımızda şairimiz bu ismi vererek ortaya çok güzel bir eser çıkarttığını görüyoruz. Eserimiz 144 sayfadan oluşur ve içinde birbirinden muhteşem şiirler vardır. Şiir dememe bakmayın hayatlar, acılar, mücadele, doğa, yaşanmışlıklar, haksızlıklar, aşklar, güzel günler ve umut vardır. Yaşar Kemal'in dediği gibi "insan oğlu umutsuzluktan umut yaratandır" işte bu şiirleri okuduğunuzda yüreğinizin en derininde umudu hissedeceksiniz.

Fazla Spoiler vermeden şiiri çerisinde bulunan bazı sözleri çok ama çok dikkat çekici örneğin;

"Kadınlık bir duruştur" derken kadınların sesi ve mücadelesi oluveriyor yazarımız,

"Solun haklı haksız ayırt edemedi" Sözüyle de aşkın ne kadar güçlü olduğunu insanda muhakeme yeteneğini, adalet duygusunu ve objektifliğini tamamen kaybettiğini,

"Sevdan ki sevgime el ayak bağlattı" sözüyle duygu dünyasındaki çok güçlü bir çatışmayı ve teslimiyeti anlatan, edebi yönü kuvvetli derin bir ifade ile karşılıyor bizi. Yürüyen ruhum manasına gelir.

Yazarımız aynı zamanda şiirlerinde son dörtlülükte kendi mahlasını (Hurigül) kullanarak şiirini duygusal veya düşünsel bir sonuca bağlıyor. Her şiirde kendinizden bir şey bulacağınız, kendinizi sorgulatacak, düşündürtecek, aynı zamanda ise gökyüzünün o muhteşem bulutlu ve masmavi sonsuzluğuna bakarak içinize umut dolduracak şiirlerle karşılaşacaksınız.

Şairimize bu muhteşem eserle bizleri buluşturduğu için teşekkür ederim. Şimdiden iyi okumalar Aşk ve umutla kalın.

Abdullah AYDIN

Servet BARDAK

__Sigaraya__
Savaş Açtım

Sigaraya savaş açtım
İçenleri uyarırım
Sevgi ile koku saçtım
Yaraları can sararım

Boğuyor onun dumanı
Daraltır nefesi canı
Bağımlı yapar insanı
İnan budur son kararım

Kıralım atalım yere
Açılmadan koca yara
İçenler giriyor dara
Mücadelede hep varım.

Daralmasın hiç nefesin
Gür çıkmalı daim sesin
Ağrımasın gülüm başın
Sevgi aşktır benim karım

Her zaman bırakın derim
Gelen gidene söylerim
Mutlu hayatlar dilerim
Yürekten ben bahtiyarım

Serveti der sardım yara
İçenlerin bahtı kara
Bırakanlar düşmez dara
İnan budur son kararım

Servet BARDAK

Güzel Yeşilay

Alkole dur deyip içmeyin diyor
Yüreğinde yara açmayın diyor
Eroin esrarla uçmayın diyor
Yeşilay Yeşilay güzel Yeşilay.

Tütünden uzak dur sağlıklı yaşa
Kötülük gelmesin dünyada başa
Kocak ac hayata canım sen paşa
Yeşilay Yeşilay güzel Yeşilay.

İyiden sevgiden olsun bir hayat
Hayatın içinden alırsın hep tat
Yeşilay can ile hüzünleri at
Yeşilay Yeşilay güzel Yeşilay.

Çiçeğin güzeli koku hep versin
Yeşilay sayende her şey gidersin
Serveti diyor ki iyi ki varsın
Yeşilay yeşilay güzel Yeşilay.

Servet BARDAK

Defol Sigara

Sigara çok zararlı
Bırakan olur karlı
Herkes olsun duyarlı
Bırakalım illeti

Açalım biz nefesi
Gürleştirelim sesi
Sağlık her şeyin başı
Bırakalım illeti

Spor olsun hep öncü
Yapan olur birinci
Hayat güzel bir inci
Bırakalım illeti.

Servet defol sigara
Açarsın daim yara
Bahtındır senin kara
Bırakalım illeti.

Servet BARDAK

Erdoğan ÖNER
Vakâri

ONLAR BİR TARAFTA BEN BİR TARAFTA

Dün de yalnız idim bu günde aynı
Onlar bir tarafta ben bir tarafta
Bayramda seyran da düğünde aynı
Onlar bir tarafta ben bir tarafta

Amaç nedir bilmem neler oluyor
Herkes kendi adamını biliyor
İş başa düşünce böyle oluyor
Onlar bir tarafta ben bir tarafta

Kuldan beklemem ki yaradan versin
Kimseyi istemem yaramı sarsın
Menfaat devreye girmeye görsün
Onlar bir tarafta ben bir tarafta

Irmak olup coşkun akacak olsam
Gözünün içine bakacak olsam
Fikrimi ortaya dökerek olsam
Onlar bir tarafta ben bir tarafta

Beraber gidecek toprağa kadar
Kadere yazılmış gam ile keder
Kıyamete kadar bu böyle gider
Onlar bir tarafta ben bir tarafta

Hayattan tecrübe aldığım böyle
Ben beni bileli olduğum böyle
Sizi bilmem amma bildiğim böyle
Onlar bir tarafta ben bir tarafta

Yalnız gezen kuştan bile beterim
Vakari'yim dikenler de öterim
Mezarımda bile yalnız yatarım
Onlar bir tarafta ben bir tarafta

Erdoğan ÖNER (Vakâri)

DİYOR

Arslan'ın yatağı asillik kokar
Çakal yatağında yatarım diyor
Kime özenirse kul ona çeker
Çirkefin içine batarım diyor

Herkes ölüsüne yakar ağıdı
Kuru kibir mağlup eder yiğidi
Âlimlerin verdikleri öğüdü
Duymayıp arkaya atarım diyor

Eğriye doğruya kafa yormayıp
Hakikate giden yolu sormayıp
Mis kokulu bahçeleri görmeyip
Gidip çöplüklerde öterim diyor

Cahil ile aynı gider gezmeye
Aralarda laf götürüp yazmaya
Fitnelikle dost arası bozmaya
Yalana bin yalan katarım diyor

Kimsele dönmüyor bu nasıl yön ki
Kul olarak şaşıyorum inan ki
Allah'tan geliyor bilmiyor sanki
Kadere yazgıya çatarım diyor

Kimisine göre diyet ödüyor
Anlamadan gençliğini adıyor
Düşünün insanlık nere gidiyor
Boş hayal uğruna yiterim diyor

Bir yazı duruyor kilit taşında
Annem diye yazmış çocuk yaşında
İssiz sokaklarda köşe başında
Namusu şerefi satarım diyor

Vakâri bunları yazmak zor bana
Göre göre dünya oldu dar bana
Yediğim içtiğim sanki çer bana
Dikenli yolları tutarım diyor

Erdoğan Öner (Vakâri)
25 KASIM 2025

Abdullah
ALTUNKUP

KÜLLENMİŞ SEVDA

Aşk ne ki?
Gelip geçici bir heves
Sevdam bam telim
Dokunuversen anında ölürüm
Yorgun olabilirim, biraz yaşlanmış da
Yüreğim hala on sekizlik delikanlı
Namert olayım kötü bir niyetim varsa

Al sana hayatın nasihati
Yok bunda kimsenin kabahati
Köhne sokaklarda eğ başını
Vay be diyenlere aldanma mesela!
O güzelliği de baki sanma
Zaman kötü, anladın sen!
Beni düşlemezsen alınmam
Ama şunu yaz bir kenara
Sevdam yüz karat ağırlığında
Samimi bir Maşallah vardı orada
Hala da taptaze durur molada

Ben var ya senin kitabını yazdım
Adını sorma! hem de sayfalarca
Onlarca şiir, bir o kadar da nesir

Yırtıp attıklarım zerzebil
İster oku ister okuma!

Sahte bakışlara kanma mesela
Sevdam diyorum, Allah biliyor ya
Küf kokulu dünyaya isyanda
En güzeli tevekkül değil mi
İnşallah ne güzel dua
Kabul olsa da olmasa da...

Toy değil artık gönlüm
Pembe hayaller için saat gece yarısı
Hatıralar canlandıkça zihnimde
Sevdamın şükrü mühür karası
Suretin lazım değil davama
Seher yeli kadar tatlı zaten siretin
Sırf sevdam için! Kendim için!
Elhamdülillah ile uyanayım yeter
Bir sabaha, bir de hesaba...

Abdullah ALTUNKUP

Dursun YEŞİLOĞLU

UNUTMA

Gün gelir ki alkış tutan o eller
Ne yazık ki taşa tutar UNUTMA.
Yiğitsin diyerek bal akan diller
Ne yazık ki zehir katar UNUTMA.

Düştüğün gün olmadık kulp takılır
Yolda görse yan göz ile bakılır
Tabelası çöplüklere atılır
Ne yazık ki yere batar UNUTMA.

Adın şanın hatırlardan silinir
İyilik yok kötülüğün bilinir
En yakının alay eder gülünür
Ne yazık ki seni satar UNUTMA.

Bu hayatın seçimleri tükenmez
Sanma ki sultanlar tahtından inmez
Yanında dolaşan gölgende sevmez
Ne yazık ki kara yutar UNUTMA.

İki yüzlülerin yüzü dört olur
Varlıkların dümdüz olur düz olur
Bahar biter yeşil bağın güz olur
Ne yazık ki baykuş öter UNUTMA.

Âşık Dursun kimler gördü bu âlem
Tükenir mürekkep yazamaz kalem
Sevgidir, saygıdır, tüm gönül hanem
Çok şükür bu bana yeter UNUTMA.

Âşık Dursun YEŞİLOĞLU

ÖZLEDİM

Kınayan kınasın, gülenler gülsün
Mazimdeki tozlu yolun ÖZLEDİM.
Aklını yitirmiş bir deli bilsin
Yarı aç, yarı tok halın ÖZLEDİM.

Dövme döverlerdi soku taşında
Başka bir tat vardı bulgur aşında
İs olur ısınırđık ocak başında
Temeklikli evin külün ÖZLEDİM.

Çamurla örülmüş toprak damları
Güzel idi acıları gamları
Adım başı bütün hep oraları
Ovasını tepesin belin ÖZLEDİM.

Yosun tutmuş Asmalının pınarı
Kızılkaya, Kartal kaya, dağları
Akmaz olmuş ağ derenin suları
Çemrenir geçerdik selin ÖZLEDİM.

Kök sökerdim sırtta taşırdık şelek
Garip Anam sessiz sanki bir melek
İhanettir eskiyi hatırdan silmek
Sağırın, topalın, kelin ÖZLEDİM.

Top oynardık birde bağın içini
Bana verin o günlerin suçunu
Nazlı yârin ipek gibi saçını
Koklamadım amma telin ÖZLEDİM.

Davullu-zurnalı düğünlerini
Yalansız riyasız sevenlerini
Bağını bahçesin ören yerini
Burcu, burcu kokan gülün ÖZLEDİM.

Âşık Dursun her yan hasret kokuyor
Kader üzerimde çile dokuyor
YEŞİLOĞLU'M türküsünü okuyor
Mızrabın, perdesin, telin ÖZLEDİM

Âşık Dursun YEŞİLOĞLU

Sevgili okur
severler, merhaba.
Ben yazar
Serap Kaypak.
İkinci kitabım
MAVİ HAYAT adlı
inceleme ve şiir
kitabımı siz
takipçilerime arkası
yarın olarak dergimize
sunuyorum.
Beğenmeniz dileği ile...

Serap KAYPAK

MAVİ HAYAT

1. BÖLÜM VAR OLUŞ

Doğanın var oluşundan beri bütün canlılar arayış içindedirler. Mağara Devri'nden Cilalı Taş Devri'ne, evre evre ta ki günümüze kadar canlılar; akıllarını, fikirlerini, zihinlerini kullanarak, düşünerek geçmiş zaman süreci içerisinde günümüze kadar gelmiştir. Ama ortak özellikler hep aynıdır.

Doğa kendini hep bir dişi, bir erkek olarak tanıtmıştır. Çiçekler, böcekler, kuşlar, ağaçlar, insanlar, bütün canlılar; toprak dahi (verimli, verimsiz) bir dişi, bir erkek olarak aksettirilmiştir. Eğer ki bunun aksisi olsaydı hayat devam edemez, denge bozulurdu. Bunu insanoğlu, doğa; "Cennet anaların ayağı altındadır." deseler de, insanlar da karşı cinsler tarafından yadırganmış, hâlâ da yadırganmakta, kabul edilmemektedir. Ama ne çare ki doğa dişilerden yanadır. Çünkü doğurganlık, üretgenlik dişi ile sunulmuştur. Bunun akabinde yeni canlılar türeyecek, doğa kendini yenileyecek. Doğada erkekler dişi için vardır. Hayatın suyla başladığını biliyoruz. Suyu atılan en küçük bir mikroorganizmadan türeyen devasa boyuttaki canlılar, insanoğlunun türemesine sebep olmuştur. Ne tesadüftür ki bir dişi, bir erkek; insanoğlunun ve/veya bütün canlıların üremesi, çoğalması için yeterlidir. Çünkü doğanın anaya ihtiyacı vardır. Tek başına bir erkek ya da bir dişi işe yaramaz. Onun için doğadaki bütün dişiler, her kim ne derse desin, baş tacımızdır. Doğanın bize vermiş olduğu mucizevi hayatta yaşam mücadelesi veren canlılar, dişiler sayesinde çoğalmışlar; dişilere bir nevi muhtaç kılmışlardır. Çünkü zıt kutuplar birbirini çeker.

Doğanın üç çeşit canlılardan; hayvanlar, bitkiler ve insanlardan oluştuğunu ve bunun da kendi aralarında yine gruplara ayrıldığını hepimiz biliriz. Okullarda öncelikle

yaşam dersi verilir. İşte bu canlılar zekâlarıyla sınıflandırılmış ve insanlara üstün zekâ unvanı verilmiş, Tanrı tarafından doğaya sunulmuştur. "Aklınızı ve fikrinizi kullanarak ömrünüzün son nefesine kadar yaşayın." başışlamıştır.

İşte bu dünya üzerinde üstün zekâlı insanlarımız çıkıp kendi vatanına, kendi toprağına, kendi evini barkını kurmuşlar. Öyle ya, insanın yaşayabilmesi için temel ihtiyaçlara gereksinimi vardır; karnını doyurmak için yemeğe, tabiatın hırçın dalgalarından korunmak için barınmaya ve de giyinmeye.

Bu arada insanoğlunun çoğalmasıyla karmaşıklıkların, huzursuzlukların, kavgaların artması; birlik ve beraberliğin yeterli olmadığı, düzenin bozulur hâle gelmesi insanları çıkmaza sürüklemiştir. Bunu hırs hâline, doyumsuzluk hâline getiren insanoğlu artık birbirlerine kendilerini ispatlamaya çalışır hâle gelmişlerdir.

"En iyisini ben yaparım, ben senden daha üstünüm." diyerek bencil bir toplum olup "BEN"ler ortaya çıkmıştır. Bunun karşısında da büyük mücadeleler başlamıştır. Bu birlik ve beraberliği düzeltmek için insanoğlu; dini, ahlakı, adaleti, hoşgörüyü, sevgiyi, saygıyı bulmak zorunda kalmışlardır ve günümüze kadar bu böyle süregelmiştir. Lakin insanoğlu bunu gerek ters, gerekse işine geldiği gibi algılamışlardır. Hani insanlar canlılar içinde üstün zekâlıydı ya... Artık zaman içinde yeteneklerini, zekâlarını, kişiliklerini ortaya koymuşlar. O günden bugüne kadar nice insanlar gelmiş geçmiş; hayatta müzikle, astroloji ile, sanat ile, fizik ile uğraşan binlerce bilim adamı... Her yeni gelen insan da diğer insandan daha üstün, daha zekâlı nesil...

Her seferinde daha da yenileşiyor, modernleşiyor. Ama her yeni nesil ya da bütün insanoğlu hep arayış içinde. Kendi kendilerine "Kim, nasıl, neden?" sorularını soruyor ve cevaplamaya çalışıyor. Artık 2000'li yıllar geçmiş, günümüz modern, çağdaş hayat başlamış. O zamanki hayatı yaşama ile şimdiki yaşam tarzı arasında çok büyük farklar varsa

Hâl böyle ise, ihtiyacını karşılayacak kadar geçinebilecek kadar imkânların ve bu imkânlar karşısında tatmin olmak varken, insanoğlu hep daha fazlasının peşindedir. Doyumsuzdur, hep daha iyisinin olmasını ister. İstekleri hiç bitmez. Böylelikle daha mutlu olduğunu hissederler.

Hâlbuki kendi için sunulmuş ömür, zaman akıp gidiyor. "O daha güzel." dediğimiz hırsı uğruna hayatından oluyor, haberi yok...

Aurkası gelecek suyu

Serap Kaypak.

Veli CUMA

AL YANAKLI ELMA

Günlerdir gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Rüzgâr sert esiyor, zaman zaman fırtına patlıyordu. Her an boş kalmayan harman yerinde kimsecikler gözüküyordu kaç gündür.

O sabah uyandıklarında dağlar karlarla örtülmüştü. Güneş Tava Dağları üzerinde doğduğunda gökyüzünde tek bir bulut izi dahi kalmamıştı. Rüzgâr esmez olmuştu.

Saat ona doğru birçok insan harman yerinde toplanmıştı. Birbirleriyle şakalaşıyorlardı.

Ali Dede harman yerinde şakalaşan insanların yanından geçerken selam bile vermedi. Mahmut, Ali Dede'nin arkasından dik dik baktı. O uzaklaşınca:

-Nereye yürüdü bu işkolik karda, kışta? Dedi.

-Kendisine sorsana, dedi Şevket.

-Aman, ona bulaştırma beni. Kim bilir ne planı vardır?

-Şunun haline bir bak. Kel kargaya dönmüş. Bilmem ne yapacak bunca parayı? Dedi Hasan.

Ali Dede'nin arkasından herkes bir şeyler söylüyordu. Onu pek sevmezlerdi köyde. O da köylülerini sevmezdi. "Bunların hepsi tembel, bedavacı, asalak" derdi. Kendisine daima yapacak bir iş bulurdu. Çit onarır, gübre çeker, sebze sular, fidan diker, hindi güder... Akşama dek koşturur, dururdu.

Diğer köy erkekleri ise Ali Dede'nin tam tersi bir yaşam sürüyorlardı. Harmanı kaldırdıktan sonra odalarda, kahvelerde, köy meydanında vakit geçiriyorlardı. Hayvanlara bakmak, dağdan odun getirmek, çocuklarla uğraşmak hep kadınların göreviydi.

Ahmet ile Esmâ kardeşti. Gökyüzünde parlayan güneşi

görünce dışarıya çıkmışlardı. Harman yerinde oynuyorlardı. Esmâ karların üzerindeki hayvan izlerini göstererek:

-Bu ne izi abi? Diye sordu.

-Bu tavşan izi, dedi Ahmet.

-İzini takip ederek tavşanı bulalım mı?

-Bulalım.

Gördükleri hayvan izine düştüler. İz dereden geçip Ali Dede'nin bahçesine doğru gidiyordu. Bahçenin kıyısına vardıklarında:

-Ne arıyorsunuz burada? Diye sordu Ali

Dede.

Çocukların Ali Dede'nin bahçede olduğundan haberleri yoktu. Sesini duyunca birden irkildiler. Sonra Ahmet kendisini topladı:

-Tavşanın izine düştük Ali Dede, dedi.

-Siz bulamazsınız onu. Kim bilir nerelere gitmiştir?

Cebinden iki tane elma çıkardı. Birisini Ahmet'e, diğerini Esmâ'ya uzattı. Çocuklar uzatılan elmaları aldılar. Elmalar kıpkırmızıydı. Güneşte pırıl pırıl parlıyorlardı. Yaşamları boyunca bu kadar güzel elma görmeyen Ahmet'le Esmâ:

-Bu sizin ağaçlarınızın meyveleri mi? diye sordular.

-Tabi ki benim ağaçlarımdan meyvesi, dedi Ali Dede. Hem köyde oturacağım hem de elmaya para vereceğim öyle mi? Niye duruyor bunca toprak? Üstelik buranın iklimi elma yetiştirmeye çok uygun.

Ahmet merak etti:

-Hangi ağacın ürünü bunlar Ali Dede?

-Şu önünüzdeki ağacın.

Esmâ sordu:

-Bu elma ağaçlarının fidanından biz de diksek böyle al yanaklı elmalarımız olur mu?

-Eğer fidana bakarsanız, su verirsiniz, gübrelerseniz o da size al yanaklı elmalar verir.

-Bu elma ağacının fidanından bize verir misin?

Ali Dede kısa bir süre düşündü:

-Veririm vermesine ama bana yardım ederseniz.

-Ederiz, dedi çocuklar.

-Haydi öyleyse. Bahçeye girin. Ağaçların altındaki budama artıklarını toplayacağız.

Çocuklar bahçeye girdi. Üçü birlikte öğleye kadar bütün budama artıklarını topladılar. Ateşe atıp yaktılar. İş bittikten sonra:

-Şimdi fidanları hak ettiniz, dedi Ali Dede.

İki fidan söktü. Birisini Ahmet'e, diğerini Esmâ'ya verdi:

-Bunları dikin, gözünüz gibi bakın, olur mu çocuklar, dedi. Eğer onlara bakmazsanız al yanaklı elmalarını yiyemezsiniz.

Çocuklar:

-Biz bunları dikeriz, sularız, gübreleriz, sonra da al yanaklı elmalarını yeriz, diye karşılık verdiler.

Fidanları alarak evlerine döndüler. Evde anneleri vardı. Babaları her zaman olduğu gibi yine kahveye gitmişti. Esmâ:

-Anne, Ali Dede bize elma fidanı verdi.

Nereye dikelim fidanları? Dedi.

Devam

Annesi:

-Babanız gelsin, ona soralım nereye dikebileceğimizi. O bize bir yer gösterir.

Babaları ha geldi, ha gelecek derken akşam oldu. Güneş Kızık Dağları üzerinden aşıp, gitti. Babaları gecikince oturup yemeklerini yediler. Ahmet:-Anne, nerede kaldı babamız? Diye sordu.

-Bilmem ki oğlum, dedi annesi. Yine oyuna dalmıştır kahvede.

Soba gürül gürül yanıyordu. Orman yakın olduğu için yakacak sıkıntıları yoktu. Odanın sıcaklığı çocukların uykusunu getirdi. Esmâ'nın gözleri bir açılıp, bir kapanıyordu. Ahmet ise boyuna esniyordu. Annesi çocuklara:-Kalkın yatağınıza gidin. Babanız sabahleyin fidan dikeceğiniz yeri gösterir, dedi.

Çaresiz kalktılar. Yataklarına uzandılar. Hemen uyudular. O gece rüyalarında her ikisi de diktikleri fidanları büyümüş, ürün vermiş olarak gördü. Sabahleyin uyandıklarında babaları sofraya oturmuş, tahrana çorbasını yudumluyordu. Babalarını evde görünce sevindiler. Esmâ yatağından fırlayarak babasının yanına sokuldu:

-Baba, Ali Dede bize al yanaklı elmaların fidanından verdi. Nereye dikelim onları? Diye sordu.

-Fidan mı? Ne fidanı?

-Fidan, hem de al yanaklı elmaların fidanından.

Babası çorbasını içmeye devam etti. Kahvaltısı bitince hiçbir şey söylemeden yerinden doğruldu. Doğruca kapıya yöneldi:

-Nereye gidiyorsun Cevdet? Şu çocuklara fidan dikecekleri yeri göstereceğim, dedi annesi.

Cevdet yine karşılık vermedi. Ayakkabısını giydi. Köy meydanına doğru yürüdü. Anneleri üzülmüştü:

-Siz ona bakmayın, dedi çocuklara. Herhalde önemli bir işi vardır.

-Peki, biz ne yapacağız? Dedi Ahmet.

-Bize ne olmuş? Dedi annesi. Elimiz de var, ayağımız da. Çok şükür aklımız da var. Sizin gibi akıllı çocuklarım olduktan sonra her işin üstesinden geliriz.

Kazmayı ve küreği aldılar. Fidanları Esmâ'ya verdiler. Üçü bir olup tarlaya yöneldiler.

Dağlara dün yağan kar yer yer erimişti. Yine gökyüzü bulutsuzdu. Güneş sanki her zamankinden daha parlaktı. Serçeler şendi. Daldan dala atlayarak oyunlar oynuyorlardı.

-Şurası nasıl çocuklar? Buraya dikelim mi fidanları?

-Olur anne, dedi Ahmet.

Kazmasını havaya kaldırdı. Bütün gücüyle toprağa vurdu. Yoruldukça birbirlerine yardım ederek elma fidanlarını diktiler. Soluklanmak için bir kenara çekilip ayakta durdular. Az ileride Ali Dede'nin elma bahçesi gözüküyordu:

-Anne, bizim tarlada su yok mu acaba? Kuyu kazsak su çıkmaz mı? Diye sordu Ahmet.

-Vardır herhalde, dedi annesi. Ali Dede'nin tarlasında olduğuna göre. İki tarlanın arası kaç adım yer ki?

-Peki, biz niçin kuyu kazmıyoruz?

-Şu köyde Ali Dede'nin elma bahçesinden başka bahçe var mı? Ya da kuyu?

-Yok.

-Niçin yok?

-Kimse bahçe kurmamış da ondan.

-Su olup, olmadığını anlamak için ne yapmak gerekir?

-Kuyuyu kazmak.

Annesi uzak dağlara doğru baktı. Kiraz bilir kafasından neler geçiyordu:

-Anne, bu tarlaya ben kazacağım kuyuyu, dedi Ahmet.

Kadın oğlunu kucığına çekti.

Sevgiyle saçlarını okşadı:

-Kaz oğlum, dedi.

Esmâ da sokulmuştu yanlarına:

-Fidanlar susuz büyümez abi.

Mutlaka kazmalıyız kuyuyu.

Birlikte kuyuyu kazmaya ve suyu bulmaya karar verdiler. Babalarının eninde sonunda onlara yardım edeceğine inanıyorlardı.

Köye dönerlerken büyük bir coşku içindeydiler. Ahmet:

-Suyu bulunca yeşil biberler, salatalıklar, kırmızı domatesler de yetişireceğiz, diyordu.

Esmâ:

-Al yanaklı elmalarımız olacak. Armutlarımız kirazlarımız da olacak. Gökyüzünü delen kavaklarımız da...

Annesi:

-Aferin çocuklarıma. Her şeyimiz olur, yeter ki isteyelim. Azimle çalışırsak, zorluklar karşısında yılmınlığa düşmezsek, her şeyimiz olur...

Veli CUMA

ÇİÇEKLER

Dünyanın şekillenip bitkilerin varoluşuyla beraber çiçekler de var olmuştur. Bu var oluş 190 yıl önceden günümüze evrimleşerek yeryüzünde baskın olarak yerini almıştır. İlk çiçekler manolya benzeri yarı odunsu bitkiler olduğu söylenmektedir. Tarih öncesinden bu güne dekorasyon ve belirli bir amaca ulaşmak, bir inancı veya kültürel değerleri ifade etmek amacıyla, önceden belirlenmiş bir düzene göre tekrarlanan ayin ve gösterilerde çiçekler kullanılmış. Yani doğum, ölüm önemli günlerde çiçekler hep var olmuş, her zamanda var olacaktır. Yani çiçekler yaş, aşk, saflık önemli günler amacıyla kullanılıyor.

En eski çiçek; fosillerine 120- 130 bin yıl öncesinden rastlanmıştır. Bazı çiçekler yeniden doğuşta (Nilüfer) tanrıyı temsil ettiğine inanılmıştır. Roma ve eski Yunan'da tanrıya çiçekler sunulmuştur. Osmanlı'da (Lale) bir çağa adını vermiştir. Çiçeklerin her birinin ve renginin ayrı bir anlamı vardır. Kırmızı gül aşk ve tutkuyu, beyaz gül saflık ve masumiyeti, papatya temiz duyguyu, orkide zarafet ve hayranlığı, sarı gül aşkıdan sararıp solmayı ayrılık hangi renk onu bulamadım.

Çiçekler dünyanın her bir yerinde ekonomik işlevi de çok önemlidir. Üreticileri, işçileri, satıcıları, ayrıca ithalat ve ihracılarıyla binlerce insanın geçim kaynağıdır. Sanatsal ve kültürel etkinliklerde her zaman yerini almıştır. Çiçekler güzellikleriyle, renkleriyle şiirlerde öykülerde, masallarda, romanlarda, mitolojilerde, efsaneler ve türkülerde yaşamın her evresinde insanla iç içedir. Çiçekler sevdanın aşkın her evresinde ne altında ne üstünde değil tam içinde olmuştur. Bu nedenle sevgili türkülerde şarkılarda şiirlerde çiçeklere benzetilmiştir. Gül dudaklar, menekşe gözler, Eniştemiz Karacaoğlan bir şiirinde "Tomurcuk memesini verdi ağzıma/ yorgunsun sevdiğim em dedi bana" yada yârin kokusunu çiçekler getirmiyor mu? "Sarıçiçek savran kurmuş oturur Yel estikçe rayıhasın getirir"

Bir serbest şiirde gül neye benzemiş.
Yüzünün pembe gül bahçelerinde gözlerin iki çeşmedir sebil
Gül mü dudakların da açmış?
Dudakların mı gülde
Hiç belli değil. BDS.

Tam buluşma yerine yönümü döndüm, kafam dank etti: bir bayanla ilk kez buluşacaksın, ona da elin boş, odun gibi gidiyorsun, dedim kendime. Geri dönüp bir çiçekçi aradım, budumda.

Çiçekçi, hasta ziyaretçileri için sabahdan hazırladığı demetlerden birini elime tutuşturmak istedi. Hasta ziyaretine gelmediğimi, özel bir buket yapmasını söyledim.

İşinin ehliydi. Makası hemen eline alıp en taze güllerden bir demet hazırladı. Birde nazar boncuğu ilıstirdi.

Bekir Dağsever "Kutsal İkili adlı kitaptan alınmıştır. Ülker Hanım'ı Unutamadım adlı öyküden.

Yine çiçeklerden devam ediyoruz. Dinlerin içinde yine çiçekler var. İsa'ya üç çiçek armağan hediye ediliyor. Cleopatra gibi ihtiraslı kraliçeler güçlerini çiçeklerden aldığını ve çiçek banyosu yaparak güzelliklerini çiçeklere borçlu olduklarını söylüyorlar. Şamanizm'de de çiçekler önemli yer tutuyor. Birçok çiçek günümüzde olduğu gibi o devirde de hastalara şifa veriyor. Su periler çoğu zaman suçiçeğine dönüştüğünü mitolojilerde anlatılıyor. Hatta bu günümüz Anadolu'sunda bu uygulama aynen devam ediyor. Mesela nergis yunan mitolojisinde önemlidir.

Adonis ve Afrodit mitolojide önemli bir yere sahiptir. Bu hikâyede adonis Afrodit'e olan aşkını anlatır. Adonis çiçeği Çukurova'nın özel bir çiçeğidir. Rengi kan kırmızısıdır. Uğur sayılan çiçekler, şans getirenleri vardır. Çiçek sevgisini Avrupa Anadolu'dan öğrenmiştir.

Çiçeklerin şahı kraliçesi kabul edilen gül 35-40 milyon yıldır varlığını sürdürmektedir. 5000 bin yıl önce Çin'de kültür bitkisi olarak üretilmeye başlanmıştır. Anadolu'da güller diyarı olarak tanıdığımız Isparta dada gül kolonyası parfümü, çiçekler insanlık tarihiyle aynı yaşta desek abartı olmaz. Gül yağı gül sabunu, gül reçeli olarak ve kozmetik sanayide gülün önemi büyüktür. Güllerin anavatanı Asya'dır. İpek yolu ticaretiyle Anadolu'ya Anadolu'dan Avrupa'ya geçmiştir. Güllerin birçok çeşitleri ve renkleri vardır.

Dinlerde de güller kutsaldır. Hristiyanlıkta güzelliği Meryem anayı tasvir eder Müslümanlıkta kokusu Muhammed'in teri, mitolojide Afrodit'i tasvir ettiği söylenmektedir. Bahçeye gül dikmek sevap olduğu, gül ile bülbülün aşkı her devirde hikâye edilmiştir.

Kısacası çiçekler ve bil hassada gül ile bülbülün aşkını bilmeyenimiz yoktur. Deyimler atasözlerinde çiçekler her zaman yerini almıştır. Bir kamyon arkası sözünde derki "Gülü bir gün seni her gün seveceğim"...

"Çiçekler sesiz bir dilde sevgi ve hasreti anlatır"
"Çiçeklerin açtığı yerde umutlar da canlanır"
"Senin dünyaya bakan penceren kirli ise, benim çiçeklerim çamur görünür"

Bekir DAĞSEVER
Şair-Yazar

Ahmet KAYTANCI

SAİMBEYLİ KURTULUŞ BAYRAMI VE İSMAİL AKSOY'UN HATIRASI

Saimbeyli'de Kurtuluş Bayramı kutlamalarından birinde çekilen bu fotoğraf, yalnızca bir anı değil; aynı zamanda bir dönemin tanıklığını da taşımaktadır. Bugün yılını kesin olarak hatırlamak güç olsa da, fotoğrafın anlattıkları hafızalarda oldukça net bir yer tutmaktadır.

1974 yılında hayata veda etmiş ve Saimbeyli Şehitler Abidesi'ne defnedilmiştir. Bugün Saimbeyli'de bu anıt mezarı ziyaret edenler, yan yana bulunan iki kabirle karşılaşırlar: biri Rahmetli Süleyman Baytok'a, diğeri ise İsmail Aksoy'a aittir.

İsmail Aksoy, doğma büyüme Saimbeyli'lidir. 1900 yılında Saimbeyli'de dünyaya gelmiş, çocukluğunu bu topraklarda geçirmiştir. Babası Rüştüye Mektebi müdürü Kaytancızade Mürsel Efendi'dir. Aydın, saygın ve çevresinde itibarı yüksek bir şahsiyet olan Mürsel Efendi, dönemin en köklü ailelerinden biri olan Kaytancızadeler ailesine mensuptu.

4 Nisan 1919'da Fransızlar, Hacı'nı (bugünkü Saimbeyli) işgal ederek bölgede karanlık bir dönemi başlattı. Bu süreçte bölgede büyük acılar yaşandı,

çok sayıda masum insan hayatını kaybetti.

İsmail Aksoy'un babası Kaytancızade Mürsel Efendi ve ailesinden birçok kişi de bu olaylarda hayatını kaybetti. Aileden geriye yalnızca İsmail Aksoy ve kız kardeşi Naime kaldı.

İsmail Aksoy, hayatı boyunca bu acıların tanığı olarak Saimbeyli'nin kurtuluş günlerinde her zaman ön safta yer aldı. Yüreğinde taşıdığı derin izlerle, yaşanan o karanlık günlerin önemli bir hafızası oldu.

21.09.1974 tarihinde vefat etti ve naaşı hak ettiği yere, Saimbeyli Şehitler Abidesi'ne defnedildi. Mezar taşında "Kaytancızade İsmail Aksoy" yazmaktadır.

Ruhu şad, mekânı cennet olsun.

Ahmet KAYTANCI

Önde görülen kişi, merhum İsmail Aksoy'dur.

“

DELİ APO"NUN BANKA SOYGUNU HİKÂYESİ

Parayla pek işi olmayan Deli Apo'nun, her ne hikmetse bir gün paraya çok ihtiyacı olur. Kimseden para isteme ve dilenme huyu da olmadığından, n'apsam, n'etsem, nasıl bulsam diye düşünmeye başlar. Birden, o zamanlarda yaygın olan, uzun yıllar filmlere bile konu olmuş banka soyma fikri aklına gelir!

Bu fikir kafasına iyice yatan Apo, gözüne kestirdiği İş Bankası şubesini soymaya karar verir! Bir komşu çocuğunun su tabancasını kapıldığı gibi soymayı plânladığı bankanın önüne gelir!

Elinde su tabancası, bankaya girer ve veznedarın yüzüne doğrultur. "Bu bir soygundur, kimse kıpırdamasın!" diye bağırır. Apo'yu tanıyan veznedar Enver Germen, ellerini havaya kaldırarak hiç bozuntuya vermez, ona gerçek bir soyguncu muamelesi yapar ve şimdinin parasıyla diyelim 500 ya da 1000 lira uzatır.

Apo, veznedarın uzattığı parayı az bulur,
"Hepsi bu mu?" diye çıkışır.
Veznedar Enver Bey de ;

"Apo, kusura bakma, senden önce başka bir soyguncu geldi, bütün parayı ona verdim, kalan son para bu!" der.

Apo, hemen parayı alır, veznedarın da yüzüne bir el su sıkarak oradan uzaklaşır. Bulduğu ilk dolmuşla Zorkun Yaylası'na kaçar. Orada Apo'yu görenler,

"Hayırdır Apo, buralarda ne işin var" deyince,

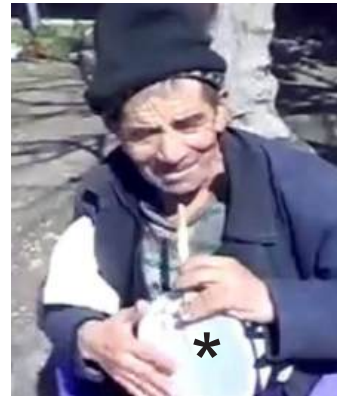
"Banka soydum abiler, bütün polis ve jandarmalar peşimde, ondan burada firardayım" der!

Not: Apo'nun gerçek adı Abdullah Görgün'dür.

1944-2012 yılları arasında Osmaniye il merkezinde yaşamıştır. Yukarıda anlatılan macerası da burada yaşanmıştır. Oldukça fazla hikâyesi, macerası olan zekî, sıra dışı, farklı ve bir o kadar da ünlü, 'delikanlı' bir "deli!"dir.

Gültekin YILMAZ

Selami KURT

Gazeteci Yazar

YEDİ YAMAN

Anadolu'nun birçok yerinde efsane ile dolu hikâyelere rastlarız. Çoğu yerleşim yerleri efsanelere dayanarak isim alır. İşte bunlardan bir örnek yedi yaman hikâyesi. Adıyaman mahalli kültürü halk edebiyatı anlatıları açısından oldukça zengindir. Özellikle Adıyaman adının nereden geldiğine ilişkin efsaneler anlatılmaktadır. Buna ilişkin anlatılan en önemli efsane, YEDİYAMAN Efsanesidir.

Yedi yaman Efsanesi;

Çok eskilerde bu kentte oturan ve putlara tapan bir babayla yedi oğlu vardır. Bu yedi kardeş, putlara tapan babalarının dini inancını benimsemediklerinden, babalarının ava çıktığı bir gün putları kırarlar.

Baba, av dönüşü putların oğulları tarafından kırıldığını görünce onları birer birer öldürür, Halk, yiğitlikleri ve mertlikleri nedeniyle, kahraman gözüyle baktığı bu kardeşlere, YEDİYAMAN adını vermiştir.

Sonradan bütün bölgeye yayılan. YEDİYAMAN adı, zamanla değişerek Adıyaman şeklini alır.

Bugün şehrin güneyinde YEDİKARDEŞ diye bilinen ve yedi mezarın bulunduğu yer, halk arasında halen kutsal sayılmakta ve adaklar adanıp, mum yakılmaktadır.

Hısn-İ-Mansur Kale Efsanesi;

Efsaneye göre, Adıyaman kalesinin orta yerinde mil üzerinde dönen bir köşk varmış. Köşkte savaşı seyreden Arap kumandanının kızı, kaleyi kuşatan Türk kumandanını görür ve ona âşık olur.

Kız Türk kumandanına haber göndererek kendisini almayı kabul ettiği takdirde kale anahtarını vereceğini söyler.

Bir gece gizlice Türklerin tarafına kaçan Arap kızını, Türk kumandanı kabul eder ve kendisiyle görüşür. Bu sırada kız, elbiselerinin içinde bir şeyin kendisini rahatsız ettiğini söyler.

Elbiseleri çıkarıldığında kuru bir yaprağın vücudunu tahriş ettiği görülür. Bu duruma çok sinirlenen Türk Kumandanı "Baban seni kuru bir yapraktan dahi sakınır yetiştirdiği halde kendisine ihanet ettin. Kim bilir bana ne türlü ihanetler yaparsın", diyerek kızı öldürtür. Kale ve şehri yaptığı hücumlarla ele geçirir.

Gelin Kayası Masalı

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, Doğu'nun sert rüzgârlarının estiği, kışın beyazı yazın sarısıyla konuştuğu Erzurum diyarında bir köy varmış. Bu köyde dağlar suskun, taşlar sır saklarmış. İşte o taşlardan biri, yıllar sonra Gelin Kayası diye anılacakmış.

Bu köyde, ay yüzlü, ince belli bir kız yaşarmış. Gözleri kar gibi duru, yüreği bahar kadar sıcakmış.

Gönlü ise köyün yoksul ama mert bir delikanlısına düşmüş. İki genç, ay ışığında gizli gizli konuşur, yıldızlara bakıp aynı düşleri kurarlarmış.

Ama kader, her zaman gönülden yana gülmezmiş...

Kızın ailesi, töreye boyun eğmiş; kızlarını sevmediği, kalbi taş gibi soğuk bir adama vermeye karar vermiş. Kız ne kadar ağladıysa, ne kadar yalvardıysa da kimse onun sesini duymamış. Anası başını önüne eğmiş, babası susmuş. Çünkü o diyarda töre, yürekte ağır gelirmiş.

Gün gelmiş, gelin günü çatmış. Davullar vurulmuş, zurnalar inlemiş. Ama o sesler neşeden değil, hüzünden çalarmış sanki. Gelinin başına kırmızı duvak örtülmüş; gözyaşları duvağın altından sessizce süzölmüş.

Devam.....

Gelin alayı yola düşmüş. Atların nalları taşlara vurdukça gelinin yüreği daha hızlı çarpmış. Yol, yüksek bir kayanın önüne geldiğinde gelin duraklamış. Rüzgâr saçlarını savurmuş, dağlar ona bakmış, gökyüzü susmuş.

Gelin ellerini semaya kaldırmış ve titreyen bir sesle demiş ki:

“Allah'ım... Ya beni sevdiğime kavuştur, ya da bu acıyı bana taş et.”

O an yer sarsılmış, rüzgâr kesilmiş, davullar susmuş. Bir sessizlik çökmüş ki kuşlar bile kanat çırpmayı unutmuş. Ve gelin... Gelin, gelinliğiyle, duvağıyla, gözyaşlarıyla taşa dönmüş. Onunla birlikte alaydakiler de donup kalmış; zaman onları oracıkta mühürlemiş.

Aradan yıllar geçmiş. Gelin alayı yok olmuş ama taşlar kalmış. O kaya, gelinin boynunu bükmüş hâlini almış. Halk ona Gelin Kayası demiş.

Derler ki bugün bile rüzgâr sert estiğinde, Gelin Kayasının çevresinde hüznü bir fısıltı dolaşmış. Seven ama kavuşamayanların duası, taşların arasında yankılanmış. Ve masal bu ya...

O günden sonra o köyde kimse bir kızın gönlünü sormadan evlendirmeye cesaret edememiş.

Gökten üç elma düşmüş:

Biri sevdayı koruyanlara,

Biri gönlü dinleyenlere,

Biri de Gelin Kayasının sessiz hikâyesini unutmayanlara

Yedi Yaman Mezarları

Selami KURT

Gazeteci Yazar

ÖLSEYDİN O GÜN

Dertler bitmiyor, yok oldu huzur
Kötüler padişah, büyümüş gurur
Sıra gelir sana, kalbine vurur
Zehir'i soluyup, ölseydin o gün.

Senin acıman, yok olmuş meğer
Zalim olsan bile, verirsin değer
Yaptıkları işkence, düşmansan eğer
Zehirli hançerle, ölseydin o gün.

Bakarım inatta, yokmuş üstüne
Kastın neydi senin, benim büstüme
Kezzap döküleydi, çirkin yüzüne
Yanaydı gözlerin, ölseydin o gün.

Vicdan bataklık yerde, balçıkta çıkmaz
Yaptığın zulmün, yanına kalmaz
Çirkin suratına, el âlem bakmaz
Ateşlerin içinde, ölseydin o gün.

Sığındım Allah'a ederim kahr
Sanma yaptıkların yanına kalır
Kurtoğlu mahşerde hakkını alır
Cehennem ateşinde yanasın o gün.

19.05.2026
Selami KURT
Şair Yazar

Emine Önder

"SIFIR SIKINTI

2025, Pazar

“Sıfır sıkıntı, hallederiz. Sıkma canını,” dedi genç adam. Traktörün üzerine binip söylenen

tarlaya doğru yol aldı. Tarlanın ekim zamanı gelmişti, işleri çoğalmıştı ama sorun değildi. “Şu işimi bitireyim, oradayım,” diyordu. Sıfır sıkıntı...

Genç adam tek başına yaşıyordu. Annesi, babası yıllar önce bu dünyadan göçmüşlerdi. On kardeşiler; herkes evlenmiş, evini kurmuştu. Bir kendi kalmıştı evde, tek başına. “Senin vaktin geldi, geçiyor,” diyenlere, “Daha zamanı var bende, sıfır sıkıntı,” diyordu.

Annesi yaşarken iyiydi hâlleri, babası varken de hele keyfine diyecek yoktu. Hayvancılıkla uğraşırlar, bir de tarlalarına fıstık, mısır, buğday ekerlerdi; onunla geçinirlerdi. Büyükçe bir ahırları vardı. Ahırın duvarına bir televizyon, bir de radyo yerleştirmişti genç adam. İnekler klasik müzik eşliğinde, yedikleri önünde, yemedikleri arındaydı. Onlarla haşır neşir geçen zamanı, ona başka bir etkinliğe yer bırakmıyordu. Zordu işi ama seviyordu. Soranlara yine aynı cevabı veriyordu: “Sıfır sıkıntı.”

Belki de onu en çok üzen şey, annesinin evden bir daha geri gelmemek üzere ayrılığıydı. İki yıllarca beraber yaşamışlar; birinin akli, diğerinin beden gücüyle hayatlarını sürdürmüşlerdi. Hayatta karşılaştıkları zorluklara karşı ne olmuştu da “sıfır sıkıntı” bu iki kelimeyi kendine yoldaş, arkadaş yapmıştı? Hayatının her alanına, her anına yerleştirdiği bu iki kelimeyle yaşıyordu genç adam.

Bu nasıl bir bakış açısidir? İçinde fırtınalar kopuyordu da bu iki kelimeyi kendine maske mi yapıyordu? “Sıfır

sıkıntı” diyebilmek hiç de kolay söylenir sözler değildir. Kendince kurduğu yaşantısında, dıştan bakınca tek başına yaşayan genç bir adamdı ama yok; baba yok, kardeşler evden ayrılmış, kendi yaşitlarının boyları kadar çocukları var. Sıcak yuvaları, sevgi dolu eşleri... Muhabbet edecek, yeri geldiğinde kavga edecek bir eş yoktu.

Sorumluluk duygusu mu onu bu hâllere koymuştu, bilinmiyordu. Duyulan tek söz “sıfır sıkıntı”ydı. Haklı mıydı acaba? Hayat böyle mi geçmeliydi? Kimse yok, sorumluluk yok, sıfır sıkıntı... “Kısmet, daha vakti var,” dedi evlilikten. Sıfır sıkıntı duymak için mi kaçıyordu? Kendi hâlinde, işinde gücünde bir adamdı. Ya da ailesinin hatıralarıyla yaşamak onu mutlu ediyordu.

Her diyalog kurduğu kişi ondan bu iki kelimeyi mutlaka duyuyordu. Yoksa bakış açısını öyle güzel bir acıya mı yakalamıştı da ondan mıydı bu hâlleri? Hayata bu kadar pozitif bakabilmenin yolunu mu bulmuştu? “Sıfır sıkıntı” diyerek bilinçaltına mesajlar mı yolluyordu?

Evet, o hayatın felsefesini çözmüştü. Her güne başka bir erken yalnızlığına yansa, kimsesizliğine üzülse belki de çoktan yok olup gitmişti bu dünyadan. Kendiyle barışıp kendini tanıma aşamasında, bu hâli onu mutlu ediyor olabilirdi, kim bilir... Her sabah aynaya bakarak tekrarlıyordu kendine: “Ben bana yeterim, sıfır sıkıntı.”

Ya da deyim yerindeyse, “Derdim seni, derdim seni; anam olsaydı derdim seni,” mi diye düşünüyordu? İnsan çocukken bile yere düşünce önce etrafına bakardı: “Acaba beni gören oldu mu?” Bir yakını görürse ağlar, görmezse düştüğü yerden kalkarken üstünün başının tozunu kendi elleriyle silmez miydi? Kanayan yarasına kendi sarmaz mıydı? “Neden acıyor?” diyen olmadıktan sonra ağlayıp sızlanmanın ne anlamı vardı?

Devam

Düşen, düştüğü yerden kendi kalkabildikten sonra sıkıntı zaten sıfırlanıyordu. Acaba bazı insanlar bu yolla hayatlarında, kendi başlarına ayakta durup sıfırın yanına rakamlar mı ekliyorlardı? Kimine dert olan, kimine hiç geliyordu. Bir dokunsan bin ah işiteceksin insanlar hayatta tahammül edebilenlerden fazlaydı. Bakış açısı negatif olan birinin güzelliklerden bahsetmesi beklenemezdi.

Hazreti Mevlânâ ne güzel söylemiş:
“Güzel bakan güzel görür.
Güzel gören güzel düşünür.
Güzel düşünen hayattan lezzet alır.”

Küçükken annelerin evlatlarına anlattığı bir hikâye vardı. “Kızım, oğlum; eğer bir zaman bensiz ve yalnız kalırsan derdini bu yastığa anlat,” diyen bir anne... Bir süre sonra kızını ziyarete gider ve kızına, “Sana verdiğim yastığı da getirir misin?” der. Kızı yastığı getirince annesi yastığın kılıfını söker, içini boşaltır. Kız, yastıktan dökülen kurtlara gözlerini diker. Annesi der ki: “Kızım, bak; derdini, sorununu içinde tutsaydın bu kurtlar içini kemirecekti, seni mutsuz edecekti.”

Bu da bir bakış açısidir aslında. İşini yastığa değil de eşe, dosta dökenler; başkasının derdiyle dertlenenler de az değildir. “Anlattım, rahatladım,” diyen anlatır, dinleyen içinden çıkamazken; anlatan sıfırlamıştır derdini.

Büyüklerin bir sözü daha vardır: “Heybe delik olacak, atacaksın içine dertlerini; sen yürürken dökülecek yollara.” Ya da bir tahtan eksik olacak, bak o zaman sen hayatın sana sunduğu mutluluğa... Seçim insanların. İster derdini dağlara, taşlara anlatır, ister sıfırın başına koyarsın.

Acaba “derdim yok” diyenler her gün akşam ölüp sabah yeniden mi doğuyorlar? Anı yaşayan, anın tadını çıkararak; üzüntü biriktirmez ki... Bilir, her şeyin geçici olduğunu. O hâlde gelin, şimdinin güzelliklerini görmeye niyet edelim ve aynaya bakıp kendimize diyelim ki: “Sıfır sıkıntı.”

Emine Önder

AYŞE TEYZE

31 Ocak 2025

“Güzel oldu yemeğimiz. Yenge, aç gitme. Maşallah, bereketli oldu. Dövmeler yumuşacık oldu, fasulye de tam tatlı olmuş. Dostlar, yemeden gitmeyin bacılar.”

Elinde tahtadan kepçesi, önünde büyükçe iki yemek kazanı... Elinin lezzetiyle dilinin tatlılığı birleşince ortaya nefis yemeklerin çıktığını herkes bilirdi. Başında beyaz tülbendi, özenle seçilmiş bluzu ve olmazsa olmaz şalvarı...

“Kurbanım, yiyin hele,” diyen sesini duyanlar sıraya dizilirdi.

Düğünlerin olmazsa olmaz aşçısı Ayşe teyze, can dostu aşçı arkadaşı Hatice teyze ile yıllardır sürdürdükleri iş arkadaşlığıyla muhteşem bir ikili olmuşlardı. İşini çok iyi yapardı; elinden her iş gelirdi. Hayat ona rızkını, alınının terini akıtmadan, dizlerinin dermanını, kolunun kuvvetini vermeden tattırmamıştı. Hayatı boyunca çok çile çekmişti ama hayattan tat almayı da bilmişti.

Bazen neşeli hâlini görünce, “Bu kadın çok mutlu, bunu ne üzebilir ki?” derdiniz. İçine atmak vardı ya, atardı, yine atardı. Dişli bir kadındı. Hayat nimetlerini ona altın tabakta sunmamıştı belki ama Ayşe teyze, tabaklarına altın gözüyle bakmış; yemeklerine şükürle karşılık vermişti.

Taş duvarlardan örülmüş evinin toprak damında, bakan yerlere kaplar koyar; damlayan suyun sesini şükür tesbihi bilirdi. Ayşe teyze köylü kadındı. Köylü kadınlar ne yaparsa onu da yapar, hatta fazlasını... Erkeklerin yaptığı işleri de yapmak zorunda kalan, güçlü, güvenilir, tatlı dilli; yeri geldiğinde haklıysa kimseye taviz vermeyen bir kadındı. Oğluna, kızına elinden geldiğince yük olmaktan kaçınırdı.

Devam

Yıllar önce vefat eden eşinin yerine hayatına yoldaş olarak koyduğu kişi; ayrılmaz ikilisi, çene yoldaşı, ev arkadaşı, sırdaşı Fadıma teyze olmuştu. İkisinin de başında beyaz renkli, boncuk oyalı örtüleri; birbirine benzeyen bulut desenli şalvarları vardı. Birlikte çarşıya pazara gider, el ele olmasalar da baston bastona, Elif Hatunlar Mahallesi'nin inişli çıkışlı yollarından, Çirkinler Sokağı'ndaki evlerine giden kraliçe güzellerdi aslında onlar.

Ülkeyi yönetmediler belki ama ailelerinin yönetimini şahane yaptılar. Aynı zamanda dünürdüler. Kimsenin kimseyle anlaşamadığı kadar onlar can dostu olmuşlardı. İyi günde, kötü günde hep birlikte, yan yana durmuşlardı.

Ayşe teyzenin hayatı tek başına bir kitap olurdu; biliyorum. Örnek alınacak çok davranışı vardı. Yetmiş yaşında Kur'an öğrencisi olmak... İki can dostunun bir ellerinde baston, bir ellerinde Kur'an... Onlara duyduğumuz hayranlık bir kez daha artmıştı.

Ta ki Fadıma teyzenin gözyaşları içinde, hıçkırıklarla söylediği şu sözler duyulana kadar: “Can yoldaşım, sırdaşım, arkadaşım... Nereye gidiyorsun? Beni yalnız mı bırakıyorsun? Ben ne olacağım?”

Cenaze arabasına yaklaşırken çalan siren sesleri bu sözlere karıştı. Topluluktan bir ses sordu:

“Hakkınızı Ayşe teyzeye helal ediyor musunuz?”

Hep bir ağızdan, “Helal olsun,” sözleri karşı mahalleden duyuldu.

Helal olsun sana Ayşe teyze... Hayatı acısıyla tatlısıyla dolu dolu yaşadığın için...

Helal olsun, helal olsun, helal olsun.

Emine ÖNDER

Safiye SAMYELİ

EVLİLİK KİME YAKIŞIR ?

Evlilik namaza benzer, asıl olan niyettir
Verdiği sözlerinde duranlara yakışır.
Eşlerin birbirine ödediği diyetir
Yuvayı yüreklerde kuranlara yakışır.

Yaradanın önünde söz vermiş ise diller
Hasret ateşi ile birleşmiş ise eller
Ayan beyan değilse birbirine haller
Şerleri bile hayra yoranlara yakışır.

Yediveren gül gibi herkese açılmayan
Daldan dala konupta hayasız uçulmayan
Ucunda ölüm olsa dönüp vazgeçilmeyen
Gönlünü bir tek yâre verenlere yakışır.

Ayran gönüllü olup dağ bayır dolaşmayan
Çakal sürüleriyle boğuşup dalaşmayan
Nefsine köle olup harama bulaşmayan
Kendi helal gülünü derenlere yakışır.

El kadar yüreklerde aşkın sazı çalsa da
Araya yollar girse, kavuşmak güç olsa da
Sevenler sevdiğine asil köle olsa da
Sevmekten önce güven verenlere yakışır.

Samyeli der beraber ağlayıp gülebilen
Hoşgörü ile bakıp kalbiyle görebilen
Kaybetmeden saygıyı ölmeden ölebilen
Aynı kabrin içine girenlere yakışır.

Şiir: Safiye Samyeli

Hüseyin ER

KAYBOLAN HUZUR

Mayıs sabahı, Alibozlu mevkiinden Düldül tepelerine yapay bir bulut pis kokular içerisinde yayılıyordu. Gerçi bu yeni bir şey değildi. Altı ay önce Sabun deresinin hemen kıyısına kurulan “Yaman Çimento A.Ş.” nin Halkın bütün tepkilerine rağmen kurduğu fabrikadan sonra bu sis ve pus ilçenin kaderi olmuştu. Eskiden kuş civıltısıyla uyanan ilçe, şimdi kamyonların homurtusuyla inliyordu. Bir tarafta dağları delen makinaların gürültüsü, biryanda taş ocaklarından yük taşıyan kamyonların gürültüsü ve kaldırdığı toz bulutu diğer yanda fabrikadan çıkan çimentoları taşıyan TIR'ların iniltisi ilçede yaşayanlara kâbus olmuştu. İlçeyi baştan sona ikiye bölen çevre yolu kısa sürede ağır tonajlı kamyonlar tarafın dan işgal edilmiş. Yeni yapılan asfalt kısa sürede paramparça olmuştu. Yol kenarında yaşayanlar birer birer evlerini terk etmeye başlamışlardı.

Derenin hemen kıyısına kurulan “Yaman Çimento A.Ş.” nin atık suları derenin verimli sularını balçık haline getirmiş, altı ay önce balık tutulan dereye artık kurbağa bile ötmeyi başlatmıştı. Bacadan çıkan toz, sabah çiğinin üzerine küllenmiş bir örtü gibi çöküyordu. Zeytin ağaçlarının yaprakları artık yeşil değildi, Fabrikanın hemen yanında yeni kurulan TOKİ konutlarında yaşayan deprem mağdurları kaçacak yer aramaya başlamışlardı. Üstelik burası sit alanıydı ve çevrede birçok tarihi mezar ve mağaralar vardı.

Berber Rıza, çay bardağını masaya vurdu:

“Ula Mustafa Emmi, senin arılar ne alemde? Benim dükkânın camını günde üç kere siliyorum, yine toz... yine toz.”

75'lik Mustafa Emmi iç çekti, bıyığının kenarındaki kireç beyazı tozu sildi: “Arı mayısta bal yapardı Rıza. Bu sene kovanın dışına çıkan ölüyor.

Çiçeğe konamıyor hayvan. Çiçeğin üstü toz. Nereye konup da polen alacak? Dağdaki çamlarda bile püren kalmadı. 50 yıllık arıcıyım ben böyle bir şey görmedim.”

Tıraş olan Karacaoğlan köyünün genç öğretmeni Özgür söze karıştı.

“Dün ölçüm yaptık çocuklarla. PM10 değeri 180'in altına düşmüyor. Normali 50 olmalı. Astım hastası Emine bu hafta üçüncü kez hastaneye gitti. Hastalıklar arttı yani.”

Dışarda kapının önünde berber sırası bekleyen iktidar partili encümen Azası Selim kafasını uzatıp:

“Size de hiç yaranılmıyor, iş kapısı açıldı. 120 kişi çalışıyor. İlçe göç veriyordu, hatırlayın.”

Genç öğretmen Özgür'ün sesi titredi:

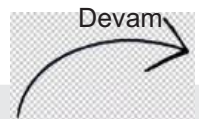
“Selim amca, siz benden büyüsünüz. Saygısızlık etmek istemem ama 120 kişi işe girmiş olabilir ama yüzlerce aile tarım yapamaz oldu. Zeytinler çiçek döktü, çocuklar hasta, hava kirliliği ve gürültü daha altıncı ayda insanları canından bezdirdi. Çocuklar sürekli halsiz ve yorgun.

Öğleye doğru güneş tepeye çıktı ama her zaman ilk ışıklarla aydınlanan Düldül Dağı sisler arasından zar zor fark ediliyordu. Eski taş köprü'nün altından geçen Sabun suyunun sesini fabrika gürültüsünde boğuluyordu. Kamyonlar her gün dağdan 200 sefer yapıyor bir o kadarda fabrikadan Adana, Antep ve İskenderun taraflarına TIR'lar dolusu çimento taşınyordu. Yol kenarındaki söğütlerin gövdesi kireç bağlamıştı, sanki heykel gibi donuk ve cansız duruyorlardı. Sulak ağaçların altındaki piknik alanları birer birer kapanmaya başlamıştı.

Mustafa Emmi ile özgür öğretmen dere kenarında dolaşıyorlardı.

“Bak Özgür oğlum. Bu dere kumu değil. Çimento fırınından kaçan kalsiyum. Su ısındı, kirlendi balık yumurtası yaşamıyor. Geçen sene şu kıyıda balık tutardık, şimdi sivri sinek bile yaşamıyor.”

“Bir de gürültü var emmi. Desibel 85. Yönetmelik 30 üzeri sağlığa zararlı. Gece taş kırma sesleri.

Serkan yaklaştı. Baretini çıkardı:

“Hocam biz filtre taktırdık. Torbalı filtre, elektrostatik filtre... Hepsi var. Mühendislerimiz çok iyi insanlar”

Özgür gözlerini bacaya dikti:

“Serkan Bey, o filtreler bakım ister. Kurulduğu günden beri bakım yapılmadığını biliyoruz. Ayrıca fırında petrokok yakıyorsunuz. Kükürt dioksit, azot oksit salınıyor. Yağmur yağınca asit oluyor, ağaçları zeytinleri yakıyor. Köylüler sebze ekemez oldu.”

Serkan sustu. Dere kenarındaki söğütten bir dal koparmak istedi mavi elbisesi üzerine bir toz bulutu çöktü. Üstünü çırparak oradan uzaklaştı.

Giderken de “Üstünüze vazife olmayan işlere karışıp da başınızı iş almayın. Benden uyarması”

Mustafa Amca; “Bizi tehdit mi ediyorsun Serkan” diye arkasından seslendi.

Akşam ezanı okunurken ilçe de esen rüzgâr fabrikadan çıkan kirli toz bulutunu tüm ilçenin üzerine dağıtmıştı. Gök yüzü kızıl değil, kirli sarı bir ışığa bürünmüştü. Toz bulutu adete gün batımını yutmuştu. Evlerin balkonuna asılan beyaz çamaşırlar, daha kurumadan griye dönüyordu.

Fabrikanın kurulması aşamasında mücadele veren “Çevre koruma ve Güzelleştirme Derneği” bir panel düzenledi. Kaymakam, Belediye Başkanı, Sağlık Müdürlüğü, Fabrika yönetimi ve ilçedeki temsilcilikleri bulunan tüm parti ve sivil toplum kuruluşları, muhtarlar davet edildi. Tabi ki Fabrika yönetimine de davet gönderildi. Ancak Kaymakam, Belediye başkanı ve iktidar partisinin yöneticileri katılım sağlamadı.

Çevreye duyalı bir Doktor İlçede yaptığı araştırmalardan hazırladığı raporu okudu:

“Son 3 ayda KOAH vakası %40 arttı. Çocuklarda alerjik rinit iki katına çıktı. İçme suyunda pH 9'a dayanmış durumda. Bu da tüm hastalar üzerinde olumsuz etkiler yapar. Alkali su, böbrek taşı yapar. Gürültü stres ve baş ağrısı yapar, kirli hava ve toz göz rahatsızlıklarını artırır.”

Fabrika müdürü kağıtları karıştırdı:

“Biz Yasalara saygılıyız. Yasalara dayanarak kurulduk. ÇED raporuna uyuyoruz. İlçeye istihdam, vergi... İlçe kalkınıyor. Bizi

suçlu gibi yargılayamazsınız.”

Öğretmen Özgür ayağa kalktı. Elinde kavanozda gri su:

“Bu su Sabun Deresinden aldığım numune. İçinde ağır metal var: kurşun, krom. Sudan başka her şeye benziyor. Fırın tozundan ve dereye bıraktığınız atık suların kirleniyor. Kalkınma, 10 yıl sonra kanserle ödenmez müdür bey. Toz tarlayı bitirdi, arıcılık bitti, turizm hayali bitti. 120 kişi işe girdi, daha altı ayda 4000 solunum yolları, akciğer ve göz hastalıklarından şikayetçi kişi oldu. Öğrencilerimde verim düştü. Uyku ve uyum problemleri arttı. İneklerin süt verimi, düştü. Bu matematik değil, araştırmalar sonucu ulaştığımız gerçeklerdir.”

Salonda kısa bir süre sessizlik oldu. Sonra muhtarlar adına söz alan muhtarlar derneği başkanı: Biz muhtarlar olarak ilçeye katkı sağlayacağını düşünerek bu fabrikanın kurulmasına sessiz kaldık. Ama şimdi görüyoruz ki ilçemizin insanlarına büyük kötülük yapmışız. Halkımızdan özür diliyoruz. Diğer arkadaşlarımı bilmiyorum ama ben duyduğum utanç ve sorumlulukla yaptığım hatadan dolayı bulunduğum görevden istifa ediyorum.”

Ve muhtar cebinden çıkardığı muhtarlık mührünü masaya bıraktı.

Bir yıl sonra duyarlı insanların baskıları sonucu çevre bakanlığı müfettişleri fabrikada inceleme yaptı. Filtre ve atık su sisteminde bulunan hatalardan dolayı geçici olarak kapatıldı İlçe üzerindeki toz bulutu geçici olarak da olsa dağılmıştı ama köylüler hala sebze ekemiyor, zeytinler çiçek açamıyordu.

Özgür öğretmen çocuklarla dere kenarında pikniğe gitti. Dere Eskisi gibi yine berraktı ama artık içinde balıklar yüzmüyordu.

Toz bulut geçici olarak da olsa kalkmıştı ama taş ocaklarındaki çalışma devam ediyor, kamyonlar fabrikaya taş ve toprak taşımaya devam ediyordu.

Toprakta biriken ağır metaller, ağaçların kökünde, insanların ciğerinde yıllarca kalacaktı. Asil acılar yıllar sonra daha acı olarak yaşanacaktı.

Bu deneyim öğretti ki bir baca tütmeyle başlayınca, sadece duman değil, bir ilçenin hikayesi de değişiyordu.

Hüseyin ER
Yazar-Editör

Ahmet İPEK

=====KÖZ MÜ BIRAKTIN=====

Hani ya bırakıp gitmem diyordun
Bırakıp giderken söz mü bıraktın
Dünyada sevdiğim bir sen diyordun
Ağlarken gülmeye naz mı bıraktın.

Meğerse sevdası tatlı bir yalan
Giderken yüreğim eyledin talan
Yırtık resim kaldı duvarda kalan
Çalıp söylemeye saz mı bıraktın.

Hatıra bırakmış kırık bir sazı
Neydi o yazdığın sitemli yazı
Durmuyor içimde durmuyor sızı
Çoğu aldın bana az mı bıraktın.

Anladım maksadın huzurum bozmak
Bir sebep yok iken boş yere kızmak
Ölmeden oturup mezarım kazmak
Evimde barkımda tuz mu bıraktın.

Her şeye katlandım görmezden geldin
Perişan halime sebepsiz güldün
Bir ömür sen beni yabancı bildin
Yüreğim yanarken buz mu bıraktın.

Saçından bir teli hediye eyle
Ne olur ölüyom sevdiğin söyle
Giderken sitemin kimeydi böyle
Kışlardan vaz geçtim yaz mı bıraktın.

Ahmet'in burada kimsesiz kaldı
Sevdiğim elimden yad eller aldı
Elimde gül vardı vermeden soldu
Küllerim toplayıp köz mü bıraktın.

Ahmet İPEK
Kültür ve Turizm Bakanlığı kalem şairi

===ÇİÇEK AÇTI GELMEDİN===

Beklerim diyordun giderken burdan
Bak güllerim çiçek açtı gelmedin
Tez gel diye dua ettim durmadan
Yaz baharlar gelip geçti gelmedin.

Sabah oldu börtü böcek uyandı
Can çıkacak boğazıma dayandı
Gök sarıya yer yeşile boyandı
Yaylacılar geri göçtü gelmedin.

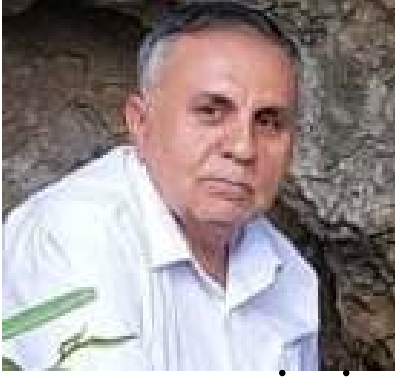
Bu bedenle senin için yarıştım
Yağmur olup bulutlara karıştım
Kendim ile küstüp geri barıştım
Topraklara cemre düştü gelmedin.

Yâr ömrümü bu uğurda bitirdim
Biraz akıl vardı onu yitirdim
Dertlerin alâsın yüke getirdin
Ömür bizden gelip kaçtı gelmedin.

Sen olmazsan bende burda
duramam
Yemin olsun senden başka
saramam
Akıl yok ki seni daha soramam
Bilemedim yolum şaştı gelmedin.

Ahmet'in düşürdün kızgın çöllere
Söylettin sevdanı esen yellere
Bir garip misali düştüm göllere
İsyanım da dağlar aştı gelmedin.

Ahmet İPEK

Hüseyin DİDİN**Ellek Aydınlıları
ve Aydınlı Ömer Kıvrak**

Osmanlı Aydınoğulları beyliğinden Yemen'den dönen ve dönme yolculuğunda Aydın Söke'de bulunan ailesine sağ olarak ulaşan Yörük Mahmut, daha sonra konup göçerek bir zaman Yozgat Çekerek dolaylarında yaşayan Yörük Mahmut'un oğlu Gödek Hasan ve daha sonra yine konup göçerek kış aylarında Çukurova yaz aylarında Kahramanmaraş yaylalarında konup göçen ve Gödek Hasanın oğlu Küçük Hüseyin ve sülalesi uzun süre Osmaniye ye bağlı Dervişîye, Tehçi, Şekerdere Akarca köylerinde uzun yıllar kışlaklarda Yörük hayatı yaşayan ve Küçük Hüseyinin oğlu Gödek (Aydınli) Mehmet'in beşinci kuşak oğluyum ben...

Küçük Hüseyinin Elifçelerden olan ilk eşi ve küçük yaşta rahmetli olan Şerife kadından doğan Fatma (Fatmacık), (Fatmacık Yörüklerden olan Ökkeş (Hökkeşce) ile evli ve bunların torunu ve annesi ise Gödek Mehmet'in kızı olan genç yaşta (1982 yılı 14 Mayıs ayında) yıldırım düşmesi sonucu vefat eden Cennet KIVRAK'ın oğludur Ömer KIVRAK...

Hüseyin DİDİN

SAHİBİN VAR

Ömer KIVRAK

Bilmiyordum senin de bir sahibin var,
Açtığım gönlümü zindan ettin bana yar.
Söyleseydin belki sevginden olurdu tarumar,
Ama dururdum senden uzak, uluorta yar.
Bak şimdi beni ne hallere koydun,
Sarardım hayalinle, kendime sordum.
Bilinmez bir meçhulde kayboldum,
Bilseydim, inan senden uzak dururdum.
Demedin ki tutarken ellerini,
"Bu ellere dokunan başka biri var."
Öperken o tatlı dudaklarını,
Bilemedim başkasının bir mülkü var.
Sen hep bana dedin: "Gönlümde sen var,"
"Ömrümde sadece senin adın var."
Olmadı, bak yerini eller aldı,
Bilemedim ki senin bir sahibin var.
Kaç gece seninle hayaller kurdum,
Şiirler yazdım, adına hikayeler buldum.
Derdine ağladım, ağlamaklı oldum,
Bir gece sana yazmak istedim, sustum.
Hep bana aşılmaz mesafeler koydun,
Demedin ki "Benim bir sahibim var."
Olmadı be yar, bu gidişle olmadı,
İçimde sadece derin bir sızı kaldı.
Haydi şimdi çık bakalım bu işin içinden,
Kim anlar sızlayan, dökülen dışımdan?
Öyle bir yokuşa vurdun ki sen beni,
Demedin ki "Gönlümün bir sahibi var."
Gel şimdi, çık bu düğümün içinden,
Yazdığım şiirleri sil en derinden.
Gönlümü açtığın yarayı kapat artık,
Vurduğun o paslı, dağlı hançerinden.
Olmaz yar, bu sevda bize uymadı,
Demedin ki "Benim de bir sahibim var..."

Ömer KIVRAK

Fikret
ONAY

BEN SUSTUM DİYE

Ben sustum diye içimde fırtınalar dindi
sanma,
Gözlerim susar bazen,
Kalbim bağırrır duyan olmaz,
Bir akşamüstü gibi çökerim kendi gölgeme,
Kırık cümlelerim var benim,
Kimseye anlatamadığım.
Ben sustum diye
Sen.. Beni.. Mutlu mu sandın?

Yorulduğum aslında,
En çok da kelimeleri taşımaktan,
Anlaşılmamaktan, eksik kalmaktan,
Yarım bırakılmaktan,
Bir banka oturup denizi izler gibi izledim
hayatı,
Herkes geçip gitti, ben hep aynı yerde
kaldım.
Ben sustum diye
Sen.. Beni.. Mutlu mu sandın?

İçimde birikenleri bir bilsen,
Suskunluğum utanç değil,
Sadece fazla kırıldım, biraz da kendime
küstüm,
Gülüşlerim ödünç artık, içimden gelmeden,
Sadece alışkanlık gibi, bir maske gibi
yüzümde.
Ben sustum diye
Sen.. Beni.. Mutlu mu sandın?

Şimdi anla diye değil,
Sadece içim hafiflesin diye yazıyorum,
Belki bir gün biri okur da sessizliğimi duyar,
Ben susmayı seçtim,
Çünkü konuşunca eksildim,
Ama bil ki;
Sustuğum yerde en çok ben çoğaldım.
Ben sustum diye
Sen.. Beni.. Mutlu mu sandın?

Sevgilerimle

FİKRET ONAY
ŞAİR - YAZAR
(Almanya - Dortmund)

YEŞİLAY

İnsan bazen en büyük savaşını kendi
içinde verir. Dışarıdan bakıldığında güçlü,
mutlu ve özgür görünen birçok insanın aslında
görünmeyen zincirlerle yaşadığını
düşünüyorum. İşte tam da bu noktada
Yeşilay'ın ne kadar önemli bir yere sahip
olduğunu anlıyorum. Çünkü Yeşilay yalnızca
bir kurum değil; insanın kendini yeniden
bulmasına yardım eden sessiz bir umut gibi
geliyor bana.

Günümüzde bağımlılık denince çoğu
kişinin aklına sadece sigara ya da alkol
geliyor. Oysa artık telefonlara, ekranlara,
oyunlara hatta yalnızlığa bile bağımlı hale
gelen bir toplumda yaşıyoruz. İnsan bazen
fark etmeden kendi hayatının kontrolünü
kaybedebiliyor. Bence en korkutucu olan da
bu... Çünkü bağımlılık yavaş yavaş insanın
hayallerini, zamanını ve hatta karakterini
elinden alıyor.

Yeşilay'ın yıllardır verdiği mücadeleye
baktığımda aslında insanı insana karşı değil,
insanı kendi karanlığına karşı korumaya
çalıştığını görüyorum. Özellikle gençlere
ulaşması çok değerli. Çünkü gençlik, insanın
hayatındaki en hassas dönemlerden biri. Bir
arkadaş ortamı, bir merak ya da kısa süreli bir
özenti bazen uzun yıllar sürecek pişmanlıklara
dönüşebiliyor. İşte bu yüzden bilinçlenmek
bence her şeyden önemli.

Ben özgürlüğün istediğini yapmak
değil, kendine zarar verecek şeylere "hayır"
diyebilmek olduğunu düşünüyorum. İnsan
kendi iradesini koruyabildiği sürece gerçekten
güçlü olabilir. Yeşilay'ın vermek istediği mesaj
da bana göre tam olarak bu: Sağlıklı bir
beden, temiz bir zihin ve umut dolu bir
gelecek...

Bazen düşünüyorum da; eğer insanlar
birbirlerini yargılamak yerine biraz daha
anlamaya çalışsa belki birçok bağımlılık hiç
başlamadan sona erebilir. Çünkü bazı insanlar
kötü oldukları için değil, yalnız kaldıkları için
yanlış yollara sapıyor. Bu nedenle sevgi,
destek ve bilinç aslında en güçlü ilaçlardan
biri olabilir.

Sonuç olarak Yeşilay, yalnızca
bağımlılıkla mücadele eden bir kuruluş değil;
topluma yeniden nefes almayı öğreten büyük
bir iyilik hareketidir. Ve bence insanın kendine
yapabileceği en büyük iyilik, hayatını
bağımlılıkların gölgesinde değil, kendi
iradesinin ışığında yaşamayı seçmesidir.
Sevgilerimle

FİKRET ONAY
ŞAİR - YAZAR
(Almanya - Dortmund)

Hatice GÜZEL

Patika Yol Unutulan Mutluluklar

Patika yolda yürürken çocukluğumun yaylaları birer birer gözümün önüne geldi. Ne parayla alınırdı ne de aranıp bulunurdu. Mutluluk yaşadığımız anın içinde. Annemle koyunları sağmaya gittiğimizde. Çimenlerin içinde mantarları gören kişi diğerlerine seslendirdi. Hep birlikte koşarak gider sanki büyük bir hazine bulmuş gibi etrafta kocaman bir gülümseme oluşurdu. Bir kevenin arasında kuş yuvası gördüğümüzde saatlerce seyrederdik yuvanın içinde dört küçük yumurta. Bize dünyanın en güzel, en bulunmaz manzarası görünürdü. Kuşun gelip gitmesini izler yavrularını nez aman çıkaracağını merak ederdik. Bir zaman sonra civcivler çıkardı. Annesinin ağızıyla onları yememesi bize huzur verirdi. Sanki mutluluk bir kuşun yuvasında saklı gibiydi.

Yaylaların taşlı yolarında yürürken bir yılanın sessizce çimenlerin arasında süzülmesini bile izlerdik. Doğadaki her canlı bize ayrı bir hikâye anlatırdı. Her şeyi çok merak eder tabiatın şeyi çok güzelliğini hissederdik.

Akşam olduğunda güneş gülen yüzüyle dağların arkasına çekilir. Yaylanın üzerine tatlı bir serinlik çöker hava soğurdu. Çadırın önüne oturur güneşin batışını seyrederdik. Dışarda bir Ocak vardı üzerinde kara çaydanlık, çaydanlıktan su ateşe damlar, çiz çiz ses çıkarırdı.

Biz kardeşlerime çadırın önüne oturur yıldızları izlerdik parlak bir dolunay gökyüzü ışıltılı olurdu. Büyükler sohbet eder biz çocuklar mantardan, yilandan, kuşun civcivlerinden bahsederdik.

Kıl çadırından geçen rüzgâr sesi, uzaktan gelen çan sesleri, kurbağaların sesleri bunlar bizim ninnimiz olurdu. Başımızı yastığa koyduğumuz anda derin bir uykuya daldık. Ne yarının kaygısı nede dünyanın telaşı. Sadece huzur vardı.

Şimdi dönüp o günleri düşündüğümde anlıyorum ki biz çok zenginmişiz çünkü elimizde az şey vardı gönlümüz doluydu. Bir mantardan, bir kuş yuvasından, bir kelebeğin uçuşunda bir yılanın süzülüşünden, kıl çadırının içinde mutlu olan insanlardık.

Patika yol hala duruyor, yaylalar hale yeşil, çam ağaçları, kelebeklerde oynuyor, mantarlar hala var, yılan halen süzülüyor, kuşlar kevenlerin içine yuva yapıyor. Ama biz insanlar büyüdük ve güzellikleri unuttuk. Oysa mutluluk; çocukluğumuzun geçtiği yaylalarda. Bıraktığımız o ses de sevinçlerde saklı ve ne zaman o günleri hatırlasam içimdeki çocuk sessizce gülümseyerek bana seslenir.

Bak mutluluk aslında hiç gitmedi, sen sadece onu aramayı unutun.

Hatice GÜZEL

Ömer KIVRAK**Beynimle Savaşım**

İnsan bazen hayata karşı değil, kendi zihnine karşı savaş verir. Benim savaşım da dışarıyla değil; içimde, kafatasımın karanlık odalarında sürüyor.

Beynimle.

Belki bu savaşta zaman zaman üstünlüğü ele geçiriyor gibi görünüyorsun. Belki sabahın en sessiz saatlerinde beni kısıtıyor düşüncelerimle boğuyorsun. Ama şunu bil: Meydanı sana bırakacak değilim.

Benim bedenimle, yapımla, ruh hâlimle sürekli bir çelişki içindesin. Dinlenmek istediğimde beni alarma geçiriyorsun. Midemin, kalbimin, kaslarımın gevşemesi gereken anlarda, içime görünmez bir gerginlik serpiyorsun. Sanki huzur bana yasakmış gibi.

Ticaretimde bile dışarıya çalışıyorsun o belli.

Belki; ama

Mutluluğuma da karışyorsun. Sevdiğim insanları düşüncelerimin içinde bana yabancılaştırıyorsun. Onları, benim iç savaşımın kurbanı hâline getiriyorsun.

Kimseyi olduğu gibi

birakmıyorsun. Her ilişkiye şüphe, her sevgiye korku, her umuda karanlık bir ihtimal ekliyorsun.

Ve en ağır darbeyi sabah saat beşte indiriyorsun.

Gecenin en savunmasız anında, aklıma ya en karanlık ihtimalleri ya da en acı senaryoları fısıldıyorsun. Daha gün doğmadan beni yorgun, tembel, stresli ve suçlu hissettirmeyi başarıyorsun. Güne başlamadan cezalandırıyorsun beni. Beni kendimle karşı karşıya getiriyorsun.

Oysa ben hayatla savaşmaya razıyım. Kaybetmeye, yeniden başlamaya, düşüp kalkmaya razıyım. Ama kendi zihnimle savaşmaktan yoruldum. Çünkü düşman sandığım şey aslında benim bir parçam.

Bazen öfkeyle tehdit ediyorum seni. "Seni sustururum," diyorum. "Seni parçalarım." Ama biliyorum ki seni yok etmek, kendimden bir parçayı yok etmek demek. Bu yüzden bu savaşın tek kazananı olmayacak. Ya barışacağız ya da birlikte tükenip gideceğiz.

Ey sevgili kuş beynim...

Ya artık bana karşı değil, benimle çalış.

Ya da en azından sabah beşte sus.

Çünkü ben yaşamak istiyorum.

Ama kendi zihnimin içinde mahkûm olarak değil.

Ömer KIVRAK

O sabahlar dan bir gün

HEM YETİM HEM ÖKSÜZ

Annemi akciğer kanserinde kaybettikten sonra dayım beni yanına aldı. Babam başka bir kadınla evlenince ben bacımın yadigarını başka birinin eline bırakmam dedi. Annemler kendisiyle beraber iki kardeşti. Dayım evde söz sahibiydi. Dedem ve anneannem onun ağzından çıkan her kelimeye riayet eder, oldukça güvenirdi. Allah var dayımda kalıbının adamıydı. Gözü kara, yüreği mangal, bileği balyoz gibiydi. Özü sözü birdi.

Bu devirde böyle bir adam nasıl çıkar diye fısıltılar duyar gibiyim ama dayım gerçekten böyle bir adamdı.

Annemin vefatından sonra dayım beni yanına alınca babamın yeni karısı, çocukları derken ben tamamıyla dayımın evladı oldum. Babam arayıp sorsa da aramızda negatif bir ilişki vardı. Bu da benden kaynaklıydı çünkü ben üvey annemden olan kardeşlerimi babamdan kıskanıyordum. Böyle olunca baban beni çok yormadan sakince hayatıma müdahale etmedi ve dayıma bıraktı beni. Şimdi hem öksüz hem yetim gibiydim.

Küçücük bir kız çocuğuyum. Annemin vefatıyla bir anda hayatım alt üst oldu. Dayım yanına alınca bana her şey yabancı idi, dayım bile olsa!

Bu yeniliğe, bu hayata alışmam için dayım çok çaba harcıyordu. Durmadan dilinde sevdiklerim derken beni diğerlerinden hiç ayırmıyordu.

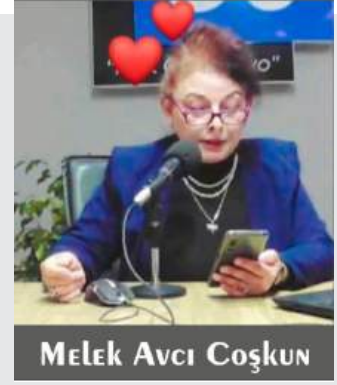
Bir tek bir kardeşini kaybetmenin ona ne kadar ağır geldiğinin farkına varabilmek çok özel duygularının etrafa bu denli yansması canımı çok acıtırdı annemi ne çok sevdiğini anlayabiliyordum. Bu yaşımıdayım şu cümlesi hala kulaklarımda. "Hayat sevdiklerimizle çok daha güzel var olduğumuz kadar anlamlı." Sözünün tam anlamıyla ortasındayım. Lakin bu sözü o yaşta idrak etmek bana göre çok acıydı çünkü ben hala annemi istiyordum. Annemin yalnızlığı beni darmaduman ediyordu. Dayımın bir canı daha olsa inanıyorum ki onu anneme verirdi.

Annemsiz verdiğim onca mücadele, onca gerginlik... Çocukluğumda gülüşlerimde annem yanımda olsun. Ağladığımda koynuna sokulduğumda anne kokusuyla avunmak, uykusuz gecelerimle annemi yanımda bulmak, peşinden koştuğum hallerimde annemle sırt sırta olmak ona bunları anlatırken göz göze gelmek vs vs hepsi ne büyük bir nimet; düşününce.

Çocuk aklımla ya beni dayım almasaydı da üvey annemin aklıyla babam beni çocuk esirgeme yurduna ya da özel bir yurdâ verseydi. Durumum nasıl olurdu acaba? Düşüncesindeyim...

Oradaki çocuklar bazıları anneli babalı olmasına rağmen yabancıya anne diye sesleniyor. Gerçek annelerinin ismini ranzalarına kazıyor. Bunları düşündükçe şükretmek bana farz gibi geliyor. Çünkü annem beni terk etmedi. Ahiret yolculuğuna çıkmıştı, o da mecburen.

Onca acılarla beraber dünler geçti gitti. Yarınlara acılarımla kucak açtım. Elbette dünü unutmama şansım yoktu. Canım ciğerim annem, ben büyürken keşke yanımda olabilseydi.

MELEK AVCI COŞKUN

Onsuz hayallerimle yetiştim. İsterdim ki! Annem de hayatıma dokunsun. Üzüntümde, mutluluğumda, elimde, yüzümde, omzumda, yüreğimde bir hatırası olsun. Hayallerimin peşinde koşarken ruhumda bir sözü olsun, isterdim... Dönüp arkama baktığımda ne çok şeyi geride bırakmışım. Şimdi büyüdüğümü fark ettim. Dayım beni üniversitede bile okuttu. Asla yolumu kesmedi. Şimdi Fen Edebiyat Fakültesi mezunuyum. En güzel şekilde okumam için elinden gelen tüm imkanlarını kullandı. Artık kendi ayaklarım üzerinde durabiliyorum. Bunu bana sağladı ya! Bu benim en büyük şansım.

Dayıma minnet borçluyum. Ben bir fidan gibi yetişirken sevgiyle ekmegi suyum asla eksik etmedi. Hem de fazlasıyla. Asla kendi çocuklarından ayırmadı ve asla beni çocukluğumdan bu yaşama incitmedi.

Elbette benimde çekilmez yanlarım olmuştu. Kötü yanlarımı asla yüzüme vurmadı. Bana tek bir üzücü sözünü hatırlamıyorum. Aksine mutlu olmam için elinden geleni yaptı. Anlıyorum ki ben de dayımın bir yavrusuydum.

Günümüzde kırk takla atıp bir adım toprak, birkaç kuruş mal mülk için kardeş kardeş öldürürken benim gibi bir öksüzün bir yetimin malını böyle gözeten bir dayım olması ne kadar gurur verici. Şana ne kadar minnettarım biricik dayım bir bilsen.

Dedem ve anneannem vefat ettikten sonra bana düşen mirası en adil şekilde benimle paylaştı. Hatta paylaşmayı bırakın benim için en kazançlı ve helalinden yatırımlar yaparak çok daha kazançlı mülk sahibi olmamı sağladı.

Birçok zaman çenemi avuçlarıma içine alıp düşüncelere dalıyorum. Muhafazakâr da değildi. Sadece herkese karşı adaletliydi. Dayımın bu incelikleri bana da yansın istiyorum. Ben de onun kadar adaletli olmak istiyorum. Her şeyden önce ona layık bir yeğen olmak istiyorum.

İnsanın terazisi yüreğinde olacakmış demek ki ben bunu dayımda öğrendim. Çünkü o beni çocuklarıyla aynı belki de daha ağır geleceğim bir terazi de...

Bu zamanda bir öksüz bir yetimin hakkını bu şekilde gözeten kaç kişi var acaba? Diye!

Melek Avcı COŞKUN
Yazar/Şair

BAHANE

Yağmur bitince şemsiye yük olur derler ,
Faydamız biten el etek çekti bizden.
Çıkar uğruna yoluna dal serenler,
Yaprak güzü bahane etti ayrılmak için bizden.

Ağızlardan çıkmıştır sözler ok gibi
"Değişmişsin!" derler, oysa onlardı faili
Mazide arar olduk hatır saygı, sevgiyi
Boran vurdu talan oldu savruldu bizden

Gözden ırak olan, gönülden de ırak oldu
Herkes kendi söküğünü kendi diker oldu
Zamanla ayaklar baş; başlar ayak oldu
Husumet öz kimliğimizi çaldı bizden

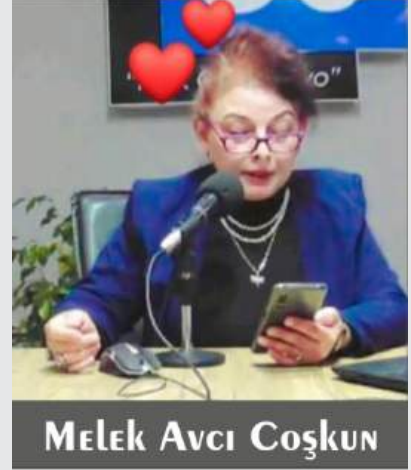
Hicranla yanan gözler kabuk neşelerle doldu,
Seven sevdiğine bin kez pişman oldu
Yastıkta menekşe kırk yılken kırk günde soldu
Haram uykular akıp geçti gecemiz bizden

Yalan hakikate galebe çalar oldu
Heba olan gençlik değişmez gerçek oldu
Her acı tecrübe saç sakal ağarttı yoldu,
Yıllar bükülmez benliği aldı bizden.

Ömer DEMİR

Rusya KAZAN /TATARISTAN dan
Tüm canlara selam olsun

MELEK AVCI COŞKUN

CANAN

Gündüz hayal oldun gecelerde düş
Çok severdin oysa bakıyorsun boş
Hak mı yüreğime koydun kara kış
Vakitsiz zamanda savurdun beni

Karşılık bulmamış ki sende sevgim
Gerisin geriye dönmüşte övgüm
Canımı da delip geçmiş ki sövgün
Yaktın da gönlümü kavurdun beni

Hiçbir gün selamsız koymazdın ki yar
Gönül sarayında üzmezdin ki yar
Sevdamız da ırak olmazdın ki yar
Ne oldu da geri çevirdin beni

Sevdiceğim el'e dönmüş dil döker
Acıdır kelamı tuz biber eker
Bilirim çok seven çok acı çeker
Nefsime ar gelir, devirdin beni

Gülhuri gam yükün asla yüklenme
Dertlenip, kederle közde aklanma
İnsansın seversin ruh'da saklanma
Varlık aleminde evirdin beni

Melek Avcı COŞKUN
Yazar/Şair

Rüstem AHRAZOĞLU

DERLER

Bir insan kendini satarsa beşe
Yağmur yağmaz amma tutulur kışa
Yolda yürüyemez döner sarhoşa
Adamlıktan çıkmış ite bak derler.

Çaresiz kalırsın çarpan trene
Yolun cehennemse basma frene
Saygım vardır bana selam verene
Bu boşa yaşamış kula bak derler.

Eler elek üstü keşi gamla mı?
İnsan bu dünyada bir kez gülme mi?
Bir kulada bir daş mezar olma mı?
Bu mezarda yatan pise bak derler.

Güneş doğar amma şavkı vurmuyor
Ahrazoğlu'm günde beşken ölüyor
Sanki yâradana kul mu oluyor
Boşuna yaşıyor kula bak derler.

Rüstem AHRAZOĞLU

ÇAĞIRDANASI

Ana bu gün bir kız gördüm karşıda
Yaşın sordum ana, on dört yaşında
Öpem dedim duruyordu karşımda
Çağırıldı anası eve gel deyin.

Bakır satır almış yazık koluna
Sordun, benim için gider ölüme
Her gün çıkar kurban olam yoluma
Çağırıldı anası eve gel deyin.

Kırmızı kazağı, yeşil fıstanı
Bakışıyla deli eder insanı
Oturdur dizime yosma, yasması
Çağırıldı anası eve gel deyin.

Bahçelikte biz evcilik oynadık
Baktık, baktık bakışmaya doyamadık
Gurban olam anam gelmiş, görmedik
Çağırıldı anası, eve gel deyin.

İncirin dalına konar cücükler
On üçünde evcik oynar çocuklar
Ağarmış saçları yolunu bekler
Çağırıldı anası eve gel deyin.

Bir ev yaptırmışlar dokuz direkli
Benim sevdiceğim yufka yürekli
Yıllar sonra gördüm koynu bebekli
Çağırıldı anası eve gel deyin.

Ahrazoğlu'm sevdiceğim ağlıyor
Göz yaşları sinesine çağlıyor
Oturmuş gölgede çocuk sallıyor
Çağırıldı anası eve gel deyin.

Rüstem AHRAZOĞLU

"Gece Lambasının Işığı"

Ömer için dünya, pürüzsüz dönen bir saat gibiydi; ta ki o tıkırtı durana kadar. Otuz iki yaşındaydı, düzenli bir işi, her pazar birlikte kahvaltı yaptığı yaşlı bir annesi ve hayatının merkezinde olan yedi yıllık bir eşi vardı.

Dışarıdan bakıldığında her şey mükemmeldi. Ancak Ömer'in içinde, kimseye gösteremediği, günden güne büyüyen karanlık bir oda vardı: Sevdiklerini kaybetme korkusu.

Bu korku bir virüs gibi sinsice yayılmıştı. Eşi Elif markete gitmek için evden çıktığında ve on dakika geciktiğinde, Ömer'in zihninde arabaların çarpıştığı, ambulans sirenlerinin çaldığı senaryolar dönmeye başlardı. Annesi telefonu ilk çalışta açmadığında, göğsüne tonlarca ağırlık çöker, nefesi kesilirdi. Hayatındaki insanları o kadar çok seviyordu ki, onlarsız bir dünya fikri zihnini felç ediyordu.

Bir çarşamba akşamı, Elif iş gezisinden dönüyordu. Uçağın iniş saatinden beri iki saat geçmişti ama Elif'in telefonuna ulaşamıyordu. Ömer, salonun ortasında bir o yana bir bu yana yürüyor, parmaklarını kemiriyordu. Telefonu her eline aldığı kalbi göğsünü yırtacak gibi çarpıyordu. "Ya bir şey olduysa? Ya onu bir daha göremezsem?" Düşünceler girdap gibi onu dibe çekiyordu. Evin içindeki sessizlik, sanki gelecekteki o büyük yalnızlığın bir provası gibiydi. Korkudan dizlerinin bağı çözülürdü, koltuğa çöktü. Sevdiklerini korumak istiyordu ama aslında bu korkuyla hem kendini hem de onları boğuyordu.

Tam o sırada kapının kilidi döndü. Elif, yorgun ama gülümseyen bir yüzle içeri girdi.

"Telefonumun şarjı bitti sevgilim, çok trafi-" derken Ömer'in ona nasıl sarıldığını gördü.

Ömer, Elif'i sanki bıraksa buharlaşıp uçacak bir

hayalmiş gibi sıkıca tutuyor, hıçkırıklarını gizlemeye çalışıyordu.

O gece Ömer uyuyamadı. Elif'in düzenli nefes alışlarını dinlerken bir şeyi fark etti: Elif yanındaydı, hayattaydı ve güvendeydi. Ama kendisi, Elif'i kaybetme korkusu yüzünden, onun şu an yanındaki varlığının tadını çıkaramıyordu. Gelecekteki olası bir acının yasını, bugünden tutuyordu. Sevdiklerini kaybetmekten öyle çok korkuyordu ki, onlarla geçirdiği şimdiki zamanı kaçıırıyordu.

Ertesi gün Ömer bir karar verdi. Korkuyu tamamen yok edemezdi, çünkü sevmek zaten incinmeyi göze almaktı. Ama korkunun, bugünün neşesini çalmasına izin vermeyecekti. Telefonu her geciktiğinde felaket senaryoları yazmak yerine, derin bir nefes alıp Elif'in eve geldiği o sıcak anlara odaklanmaya başladı. Anladı ki, hayatı kontrol edemezdi; ama sevdikleri yanındayken onlara sarılmanın, "seni seviyorum" demenin ve anı yaşamamanın kıymetini tam şu an bilebilirdi. Korku hala oradaydı, odanın köşesindeki bir gölge gibiydi; ama artık Ömer'in hayatının ışığını söndürmesine izin vermiyordu...

Yazar .

Ömer KIVRAK

GÖNLÜMÜN ŞİİRİ

Fırtınalı bir gece, ayazın koynunda,
Bir tek mesajla düştün ömrün yoluna.
Ret değil, bir ikrar, belki bir sitemdin,
Gönlüme ekilen tohumdun en derinde.

Günler günleri, aylar ayları kovaladı,
Sen serpildin, büyüdün, bahar oldun.
Ben darmadağın hayatın uçlarını ararken,
Senin varlığınla soluk aldım, huzur buldum.

Uzaklardasın bilirim, ama o kadar yakın,
Demir attığım en güvenli limanımsın.
Gözlerinde deryaları, semaları bulurum,
Sözlerinle aydınlanır, hayat bulurum.

Telefonda "Efendim" deyişin bir şiir,
O titreyen sesinle güç verirsin bana.
Sen kırılmayacak kadar narin, nazlısın,
Seni incitmekten ölesiye korkarım.

Yıllarca saklanan bu sevda pürüzsüz,
Korkma sakın, bu sevda sana bir yük değil;
Günden güne büyüyen, kök salan bir öz,
Sen ruhumun huzuru, sen ömrümün şiirisin.

Ömer KIVRAK

Mustafa
EKİZOĞLU

GARİBİM

Taze filiz verdi bağda güllerim
Gönlümde gizlidir eski hallerim
Sorulsa dökülür içli dillerim
Sevdaya düşen kul ölmez garibim

Dağlara yaslandım dumanım kaldı
Gözümde bir çift söz yaramı aldı
Giden yar ardına gönlümü saldı
Yollarım dolandı dönmez garibim

Pınarın başında içtim su gibi
Aşkın ateşine düştüm kül gibi
Yar beni terk etti eski kul gibi
Sözlerim yetimdir susmaz garibim

İnce sazım vardı teli ağladı
Yüreğim köz oldu dilim çağladı
Sevdiğim el oldu yüzüm dağladı
Kaderim ağ ördü çözmez garibim

Kurudu bağlarım soldu güllerim
Yel vurdu dalıma eğdi tellerim
Ekizoğlu söyler çöktü dizlerim
Dermanım kalmadı bilmez garibim

Mustafa EKİZOĞLU

BİR GÜZELİN

Ak gerdanda açmış çilçil benleri
Kokladım içime çektim yelleri
Hasret yüreğime saldı selleri
Açar durur bir güzelin gülleri

Seher vakti indim pınar başına
Yar cemalin düştü gönül düşüne
Bir tebessüm değse canın hoşuna
Güler durur bir güzelin yüzleri

Karlı dağlar aşar gider izine
Derman olmaz kimselerin sözüne
Bir bakışı değer dünya yüzüne
Bakar durur bir güzelin gözleri

İnce ince sızım düştü bağrıma
Adın düştü dilden gönül bağıma
Bir selam ver yeter benim ömrüme
Söyler durur bir güzelin dilleri

Ekizoğlu söyler yazım böyledir
Sevda çeken bilir halim nicedir
Bir çift sözün ömrüme bedeldir
Saçar durur bir güzelin telleri

AĞLAR

Seher yeli eser gönül dağımda
Hasret ateş olur sönmez bağrımda
Yol ararım durmam aşkın bağında
Ağlar bülbül ağlar ağlar gül ağlar

Bir güzeli sevdim düştüm dillere
Adı düştü benim ince tellere
Uzak sardı beni gurbet ellere
Ağlar bülbül ağlar ağlar tel ağlar

Dağlar sırdaş oldu dertli gönlüme
Gözyaşı karıştı akan selime
Yar diye çağırdım kendi dilime
Ağlar bülbül ağlar ağlar göz ağlar

Ekizoğlu söyler yandım da nara
Aşkın oku değdi sinemde yara
Yandı bağrım düştü sevda yollara
Ağlar bülbül ağlar ağlar yar ağlar.

Mustafa EKİZOĞLU

ALİ KÖŞKER

Dünya ve ülkemizdeki eğitim eksikliğinden doğan gördüklerimi dörtlüklerle anlatıp paylaşmak istedim. Saygılarımla.

GÖRDÜM

İnsanoğulları sözlerim size
Helâla haramı katanı gördüm.
Eğitim mi eksik ne oldu bize
Kulların hakkını yutanı gördüm.

İslamı savunup yağıp eseriz
Müslümanızı diye kurban keseriz
Pay vermeyiz dolaplara basarız
İşkembesin yola atanı gördüm.

Helal kazanç üretenler varidi
Alın teri çalışanlar eridi
Bankamatik memurları türedi
Gün boyu oturup yatanı gördüm.

Doğruluk dürüstlük nereye gitti
Sevgi saygı güven kökünden bitti
Siyaset ahlâkın içine etti
Palavra atarak öteni gördüm.

Hayatından bıkip bezenler vardır
Devlet denizinde yüzenler vardır
Garip gurabayı ezenler vardır
Karaborsa malın satanı gördüm.

Köşkerim gördüğüm yazmakla bitmez
Aylarca yazsam da sayfalar yetmez
Eğitimsiz toplum ileri gitmez
Haçlı ya inanıp batanı gördüm.

KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI
HALK ŞAİRİ

ALİ KÖŞKER

Çocukluğunda yaşadığı dede ve baba yurdundan, ekmek parası için uzaklara çalışmaya gidenlerin köy özlemini anlatan şiirimi siz dost ve arkadaşlarımla paylaşmak istiyorum.

BEN KÖYÜMÜ ÖZLEDİM

Kurban olam toprağına taşına
Kederlendim, ben köyümü özledim.
Hasret kaldım bulguruna, aşına
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Yemyeşil bahçeler, üzüm bağları
Ormanlı tepeler, yüce dağları
Tavukları, yoğurtları, yağları
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Yabani alıcı, armudu, murdu
Keklik, tavşan, geyik, tilkisi, kurdu
Kekik, yavşan kokar dedemin yurdu
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Mısırlı buğdayı, ekmeğın hası
Pınarlar akıyor, oluktu taşı
Birlik beraberlik, cenaze, yası
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Bazlama olurdu sakızlık purcu
Duvar örülürdü, çamurlu harcı
O Neydi ki! Kredi - miredi borcu
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Kırlarında çiçek, meleşir kuzu
Tertemiz havası koruyor bizi
Keklik gibi seker gelini, kızı
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Teleme çalardık keçi sütünden
Kavurma yapardık, keklik etinden
Hiç korkmazdık akrep, yılan, bitinden
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Özü doğru, sözü doğru köyümün
Aritması yoktu, Pınar suyumun
Sözleri altındı emmi, dayımın
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Şehir beton oldu, çiçek kokmuyo
Çaddelerde seller temiz akıyo
Komşular komşuya düzgün bakmıyo
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Köyümde doğdum ben köyde öleyim
Gurbette ölsem de ora geleyim
Mezarım köyümde olsun dileğim
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Ali KÖŞKER

CIHAT YEŞILDEMİR

**ŞEHİT PİYADE ER
MEHMET MERT'E ŞİİR**

1959'da Ellek'te açtı gözünü bahara,
Garip bir Anadolu çocuğuydu aslında.
Muslu amca umut bağlar, Selver ana dua eder,
Bir Mehmet büyürdü yürekte, vatan diye sever.

Yetmiş dokuz senesinde asker yolu göründü,
Kırklareli yollarında kara haber yürüdü.
Bir otobüs devrildi, dağ taş sessiz kaldı,
Mehmet'ten bir iz yoktu, yürekler ateş aldı.

Ne bir mezar bulundu ne bir haber erişti,
Kırk iki uzun sene hasret haneye düştü.
Muslu baba yol baktı, Selver ana ağladı,
"Bir gün gelir oğlumuz" diye ömür bağladı.

Kapılarda beklediler her geçen kervanı,
Her rüzgârda duydular Mehmet'in bir fermanı.
Lakin kader acıymış, haber nasip olmadı,
Ana baba acıdan göç etti, gözleri yolda kaldı.

Bir eş bıraktı geriye, adı Melek ablaydı,
İki er yiğit evladı, gönlünün son dalıydı.
Zekeriye boy verdi, Mustafa Mert yetiştı,
Babalarının hasreti yüreklerde birleşti.

Kırk iki yıl sonra bir mezarda bulundu,
Sessiz kalan o asker yeniden duyuldu.
Vatan onu unutmadı, Rabbim de unutmadı,
Şehitlik mertebesi göklerden nurla doğdu.

Şimdi Ellek toprağında adı duayla anılır,
Her Cuma mezarına Fatiha'lar okunur.
Bir kayıp asker değil, bir destandı Mehmedim,
Hasretin ortasında dimdik duran bir yiğidim.

Bu ağıdı yazarken titredi kalemimiz,
Güneydoğu gazisi bir kardeşdir sesimiz.
Gazi Uzm. Çvş. Cihat Yeşildemir der ki bugün:
"Şehitler ölmez kardeş, vatandır onların düğün.

Cihat YEŞILDEMİR**ŞEHİT POLİS MEMURU
BURAK MART'A ŞİİR**

Ellek'te doğmuştu yiğit Burak'ım,
Temizdi yüreği, paktı ahlakım.
Vatan sevdasıydı kutlu merakım,
Şehitlik tacını giydi Burak'ım.

Erhan baba baktı umut yoluna,
Rukiye ana sardı koluna.
Dualar işlendi gençlik çağına,
Şehitlik tacını giydi Burak'ım.

Yirmi iki yaşta açmadan gülü,
Vatana adadı ömrünü tümü.
Ay yıldız uğruna verdi canını,
Şehitlik tacını giydi Burak'ım.

Umre'ye varıp da sürdü yüzünü,
Kâbe'de aradı gönül izini.
Mevlam yazmış imiş alın yazını,
Şehitlik tacını giydi Burak'ım.

Mübarek cumada doğdu feryat,
Cizre'den yükseldi acılı ağıt.
Kurşunla vuruldu yiğidim bir an,
Şehitlik tacını giydi Burak'ım.

Bayrağa sarıldı nazlı bedeni,
Gözyaşı kapladı bütün vatani.
Millet bağrına bastı emaneti,
Şehitlik tacını giydi Burak'ım.

Bekardı yarım kaldı hayalleri,
Yetim bıraktı nice emelleri.
Dillere destandır onun halleri,
Şehitlik tacını giydi Burak'ım.

Rukiye anamın dinmez figanı,
Erhan babam çeker derin hicranı.
Evlat acısının yoktur dermanı,
Şehitlik tacını giydi Burak'ım.

Cizre dağları da seni unutmaz,
Ellek'in yolları sensiz avunmaz.
Kahraman evlatlar asla tükenmez,
Şehitlik tacını giydi Burak'ım.

Vatan sağ olsun der yiğit analar,
Bayrağa can verir mert kahramanlar.
Şehitler ölmezmiş söyler zamanlar,
Şehitlik tacını giydi Burak'ım.

Güneydoğu gördü nice fırtına,
Yiğitler yürüdü şehit yurduna.
Rahmetle anılır her bir yarına,
Şehitlik tacını giydi Burak'ım.

Cihat der gönülden yazdım destanı,
Rahmetle anarız şehit sultanı.
Cennet bahçesinde bulsun mekânı,
Şehitlik tacını giydi Burak'ım.

Cihat YEŞILDEMİR

DEĞER Mİ

Bu fani hayat sanki bir rüya
Kimi atlı yürür kimisi yaya
Böyle gelmiş böyle gider bu dünya
Dünya için üzülme yi değer mi?

Değer mi üç günlük dünya için?
Bilmem ki bu hırs bu kadar niçin
Nokta kadar bir menfaat için
Virgül gibi eğilmeyi değer mi?

Uzun ağaç ucuna kadar yanmaz
Bu dünya hiç kimseye kalmaz
Ağlayanın gülene faydası olmaz
Gülmek varken ağlamayı değer mi?

Arı, balı özenerek yaparken
Karıncı bile toprağı incitmezken
Yıkma yerine yapma varken
Gönül yıkmayı hiç değer mi

Güzeli söyle güzel konuş dilinde
Sevgi hakim olsun gönül köşkünde
Bu kısacık fani ömründe
Sevgi varken kin beslemek değer mi?

Sayırsız nimetler bahşeden
Bu tende bu canı bize veren
Allaha kul olmak şerefi varken
Kul'a kul olmayı değer mi?

Şanla şerefle dolu tarihimiz
Cihana ışık tutar geçmişimiz
Biz tarihe sığmayan bir milletiz
Koşmak yerine oturmayı değer mi?

Ortada apaçık gerçek varken
İnsan ömrü yavaş yavaş biterken
Önümüzde aydınlık yol dururken
Karanlıkta yürümeyi değer mi?

Yaratan ol dedi oldu bu alem
Zerre den küreye yazacak kalem
Hesap günü, gelecek be âdem
Dünya için kaybetmeyi değer mi?

Hayat ile memmat arasındaki yoldan
Bu yoldan geçecek her doğan
Bu dünya boş bir rüya ERDOĞAN
Bunca yükü taşımayı değer mi?

Salih ERDOĞAN

Salih
ERDOĞAN

AĞLADIM

Mazimle yüzleştim bir bahar günü
Gördüm, benden neler götürdüğünü
Zamanın benden çaldığı günü.
Görünce, duygulandım ağladım.

Ziyaret ettim köyümü köylülerimi
Hayırla yad ettim eski büyüklerimi
Ellerimle toprağı koyduğum sevdiklerimi
Hatırladım, duygulandım ağladım.

Temaşa eyledim yaşadığım yerlere
Baykuş yuva yapmış bizim ellere
Boynu bükük açmış gonca güllere
Baktım baktım ağladım.

Evimize buğulu gözlerle baktım
Gözlerimi kapadım dizüstü çöktüm
Yıkık duvarlara içimi döktüm
Viraneye baktım baktım ağladım.

Nasıl da özlemişim toprağına taşını
Şimdi ağaç olmuş körpe fidanlarını
Pirifani olmuş dünün çocuklarını
Gördüm, duygulandım ağladım.

Mazide kalan çocukluk günlerimi
Dağ olup büyüyen özlemlerimi
İçime sığmayan hayallerimi
Gönlümde, büyüttüm ağladım.

Vay göresim gelmiş bizim elleri
Şu akasya neler söylerdi olsa dilleri
Gölgesinde oynadığım günleri
Hatırladım, duygulandım ağladım.

Bir volkan misali duygularımı
Tutamadım akıttım göz yaşlarımı
Beni kor gibi yakan ayrılıklarımı
Hatırladım, duygulandım ağladım.

Mumla aradım o güzelim günleri
Kulaklarımda çınladı naif dilleri
Anamın babamın acı sözleri
Bal oldu, duygulandım ağladım.

Salih ERDOĞAN

Medine GÜLCAN

İYİLİKTE ZARAR, HER ZAMAN YARAR MI?

Elhamdülillah, biz Müslümanız. Bazı insanlar neden zarar gördükleri kişileri çok severler acaba? Bu bir karakter meselesi mi? Bazı insanlarda bulunan bir özellik mi? Hiç anlamış değilim. Meyve veren ağacı taşıyorlar, zarar vereni baş tacı yapıyorlar. Bu herkes için geçerli mi diye düşünür oldum. Yoksa hayat mı böyle? Fırıldak olmak mı gerekiyor?

Neden böyle olduk? Bize verilen görevden, İslamiyet'ten kaçır olduk. Elhamdülillah Müslümanız deyip geçiyoruz ama çoğu zaman bunun gereğini yerine getirmiyoruz. Ben kendimden bir örnek vereyim. Yemin eden kişiye kolay kolay inanmam. Çünkü çok yemin edenin sözünde bir problem olabileceğini düşünürüm. "Yemin yalansız olmaz." derler ya, ben de yemin eden kişide bir fırıldaklık olabilir diye düşünürüm. Bilmiyorum, belki de yanlış düşünüyordumdur.

Ne zaman birinin iyilik yaptığını görsem, sonra o kişinin zarar gördüğünü duyarım. Acaba gerçekten meyve veren ağaç mı taşlanır? Ama şunu da bilirim ve görürüm: İyi insanların sınavı her zaman daha zordur. "Mazlumun sınavı çok olur." derler. Bu doğru bir söz müdür?

Bazen etrafımıza bakıyoruz; herkes bir iftiranın veya haksızlığın peşinde koşuyor gibi geliyor. Bir komşum vardı, rahmetli oldu. Allah rahmet eylesin, mekânı cennet olsun. 80 yaşındaydı. Şöyle derdi:

"Ben alın terimi yiyorum kızım. O yüzden zor geçiniyorum. Haram yiyenler

hep zengin oldu, ben olamadım."

Bu sözü her zaman kulağıma küpe olmuştur.

Şimdi düşünüyorum da bazen sosyal medyada da okuyorum. Kayınvalidesini, kayınbabasını huzurevine bırakan insanların hayatları yolunda gidiyor gibi görünüyor. Kimse de onları eleştirmiyor. Ama Allah korkusu olan kadın veya erkeklerin hayatlarında daha çok sıkıntı varmış gibi görünüyor. Bunun nedenini çözemiyorum.

Şimdiki zamanda sevgiler ve evlilikler de çok değişti. Gençlere diyecek söz bulamıyorum. Eskiden eşe değer verilirdi. Şimdi insanlar birbirlerini kolayca bahane edip terk ediyorlar. Yolda bulduklarını sanıp yolda bırakıyorlar.

Sizce bunun sebebi nedir?

Allah yar ve yardımcımız olsun inşallah. Herkese hayırlı günler dilerim.

Medine GÜLCAN

NEYLEYİM

Gözlerine baktım bakışı gördüm.
Kendimi sanki deryada buldum.
Canı gönülden ben sana vuruldum.
Bakışın kalbimi yaktı neyleyim.

Dengini bulamam belki kendime.
İsrar etmeyin ki seveme ki niye.
Sen hüsrânım koydun bendime.
Bakışın kalbimi yaktı neyleyim.

Her yaşayan insan sevgi beşinde.
Görmedim güzellik kalbin içinde.
Ne yaparsam düşünceler peşimde.
Bakışın kalbimi yaktı neyleyim.

Bayram oldu seyran oldu gelmedin.
Bir gün halimimde sormadın.
Kalbimdeki sevgiyi hiç duymadın.
Bakışın kalbimi yaktı neyleyim.

Gülcan derki ben sararıp sorarım.
Kalbimdeki sevgide var zararım.
Yıllar geçti ben sevgimi ararım.
Bakışın kalbimi yaktı neyleyim.

Medine GÜLCAN
Kültür Bakanlığında Halk Şair

Mehmet COŞKUN

**Bekir
ARSLAN**

Helal Ekmek

Dikkat et arkadaş yediğine içtiğine,
Terazide gramına, metrede biçtiğine,
Gırtlığından haram, helal geçtiğine,
Dikkat et dostum sonun olmasın hüsrân.

Çok çetrefilli yollardan uzak dur sakın,
Ölümü hiç unutma, gözün gibi çok yakın,
Merhameti hiç bırakma, bulursun Hakk'ın,
Dikkat et dostum sonun olmasın hüsrân.

Adalet hakkı her yerde kolla,
Kul hakkından uzak dur, ne bulursan doğru
yolda,
Hak'tan razı ol, haramı sonla,
Dikkat et dostum sonun olmasın hüsrân.

Fakire kucak aç, yoksulları sevindir,
Çocukları sev, yetimleri giyindir,
İnsanlığın son durağı mahşer yeridir,
Dikkat et arkadaş sonun olmasın hüsrân.

Vazifeni yapıp başını yastığa koyduğun anda,
Sorgu melekleri kapıya gelir sağda ve solda,
Bu yolculuk son bulup şaşarsın varken dünyada,
Dikkat et arkadaş sonun olmasın hüsrân.

Bekir ARSLAN

Ramazan EREN

DAYANMAK ZORUNDAYIZ

Hayatın acımazlığına
Hüzlünlere alışmak zorundayız.
İhanetlere alışmak zorundayız.
Kalp kırmalara alışmak zorundayız

Senaryo gibidir.
Tiyatro gibidir.
Film şeriti gibidir.
Hüzünlü şarkılar gibidir.

Tıpkı sezen Aksu'nun inceden
Derin fon gibidir.
Romanlarda anlatılan
Acı hayat gibidir.

Tıpkı gökyüzündeki.
Yıldızlar gibidir.
Kayıp gider.
Ellerimizden dayanmak zorundayız.

Müdacele ederiz.
Çaba sarf ederiz.
Durmadan.
Dayanmak Zorundayız
Hep.

**Ramazan EREN
OSMANİYE**

Nihat BİLİZ**BİR SEVDADIR OSMANİYE'M**

Osmaniye bende ayırır yerin
Hele bir gönüle girilsin de gör
Bendeki sevdan inan çok derin
Hele bir kalbine kurulsun da gör.

Cebeli bereket tarihte adın
Yaşamayan bilmez başkadır tadın
Herkesler bura da alır muradın
Hele bir sevdana vurulsun da gör.

Heybetli yücedir Amanos dağı
Yeşillik içinde ormanı bağı
Her tarafı güzellik solu ve sağı
Hele kalp gözüyle görülsün de gör.

Ovası genişdir fıstık ekilir
Hatları var şerit gibi çekilir
Tadı bir başkadır yiyenler bilir
Hele bir harmanlar serilsin de gör.

Rahime Hatun var savaş cenginde
Lakabı Tayyar'dır durmaz enginde
Dengi yoktur inan erler ringinde
Hele bir silaha sarılsın da gör.

Şairler yazarlar inan burada
Yazları yaylası serin olurda
Çok şey var diyecek birazcık dur da
Hele bir Zorkun'a varılsın da gör.

Eriyince karlar Karaçay coşar
Durmaz deli gibi Ceyhan'a koşar
Dinlemez bendini bazen de taşar
Hele bir yazları durulsun da gör.

Osmaniye'm seni senle yaşarım
İçimde sevginle inan taşarım
Seni anlatmaya kendim şaşarım
Hele bir destanı derilsin de gör.

Nihat BİLİZ**ÖLESİM GELDİ**

Hasretin bağrımında bu yürek yanar
Çıkıp da yanına varasım geldi
Bu göğsümde yara durmaz hep kanar
Gidip de kollara sarasım geldi.

Evlenmiş diyorlar çocuğu olmuş
Yüzüne çizgiler, saça ak dolmuş
Eski güzelliği kalmamış solmuş
Maziye bir hesap sorasım geldi.

Kendini unutmuş gülmezmiş yüzü
Ne baharı belli nede bir güzü
Diline dolamış sevdiğim sözü
Canımı canıma karasım geldi.

Gelene gidene beni sorarmış
Gece gündüz demez durmaz ararmış
Üst baş darmadağın benzi sararmış
Kadere tokadı vurasım geldi.

Acıyı kedere katmış diyorlar
Sevinci umudu bitmiş diyorlar
Bilinmez meçhule gitmiş diyorlar
Ömrümü yoluna veresim geldi.

Mutluluk rüyaymış kaldı gecede
Aşk sözü kutsaldır dilde hecede
Sevdamız çözülmez son bilmede
Ölmeden son defa göresim geldi.

Nihat BİLİZ

YARIM KALDI

Yetmedi anlatmaya sözler bilki çaresiz
Kurduğumuz hayaller düşümüz yarım kaldı
Söyle nasıl yaşanır bilemem ki ben sensiz
Dillere destan olan aşkımız yarım kaldı

Sevda penceresini seninle biz açmıştık
Etrafa güzellikler sevinçleri saçmıştık
El ele sevdiğim mutluluğa kaçmıştık
Gülemedik sonunda neşemiz yarım kaldı

Yaraladın kalbimi fail gibi kaçaksın
Sıkıyda aşk kurşunu nereye kaçacaksın
Önüne diz çökecek kalbini açacaksın
Eremedik murada işimiz yarım kaldı

O simsiyah saçlarım dolsada beyaz aklar
Mazimizden seninle yaşanmış anı saklar
Bir vefasız denk gelir illaki seni aklar
Bahara eremedik kışımız yarım kaldı
NIHAT BİLİZ

Bağımlılıkla Mücadelede Osmaniye'nin Koruyucu Kalkanı: YEŞİLAY

Toplumsal huzuru, sağlıklı nesilleri ve parlak bir geleceği tehdit eden en büyük düşmanlardan biri şüphesiz bağımlılık. Ancak bu mücadelede yalnız değiliz. Asırlık çınarımız

Yeşilay, Osmaniye'de de kök salmaya, hayatlara dokunmaya devam ediyor.

Bu sayımızda, Osmaniye Yeşilay Derneği Başkanı Osman Kıbrıslıgil ile bir araya geldik.

"Biz Bağımlılık Kapıyı Çalmadan Önce O Evde Olmak İstiyoruz"

Sayın Başkanım, öncelikle bizleri ağırladığınız için teşekkür ederiz. Yeşilay denince hepimizin aklına ilkokul sıralarındaki Yeşilay Haftası ve o renkli afişler gelir. Ama bugün Yeşilay çok daha büyük bir yapıda.

Osmaniye'de neler yapıyorsunuz, bize biraz anlatır mısınız?

Osman Kıbrıslıgil: Ben de sizlere çok teşekkür ederim. Çok haklısınız, Yeşilay hepimizin çocukluk hafızasında güzel bir yere sahip. Ancak bugün Osmaniye'de sadece panolara afiş asan bir kurum değil; bizzat sahada, sokakta, okulda, hayatın tam merkezindeyiz. Bizim Osmaniye'deki temel amacımız şu: Bağımlılık bir insanın, bir gencin kapısını çalmadan önce, biz o eve doğru bilgiyle ve sevgiyle girmek istiyoruz. Teknolojiden tütüne, alkolden madde bağımlılığına kadar her alanda, Osmaniye hemşehrilerimizin yanındayız.

"Bağımlılık kapıyı çalmadan önce" dediniz, bu çok vurucu bir cümle. Peki, bu tehlikeyi kapının dışında tutmak için ne gibi önleyici çalışmalar yapıyorsunuz?

Osman Kıbrıslıgil: İşin sırrı "önlemek". Yani sorun hiç ortaya çıkmadan tedbir almak. Bunun için en büyük gücümüz Türkiye Bağımlılıkla Mücadele Eğitim Programı (TBM).

Okullarımızda rehber öğretmenlerimizle omuz omuza verip anaokulundan üniversiteye kadar her yaş grubuna özel eğitimler düzenliyoruz. Mesela küçük bir çocuğa teknolojiyi nasıl

faydalı kullanacağını anlatırken, bir üniversite gencine "hayır" diyebilmenin, akraban baskısına karşı durabilmenin önemini aktarıyoruz. Ayrıca spor müsabakaları ve kültür-sanat etkinlikleriyle gençlerimize bağımlılığın yerine koyabilecekleri alternatifler sunuyoruz.

Osmaniye'nin gençleri enerjik; biz o enerjiyi doğru yere kanalize ediyoruz. Sadece gençlere ulaşmak yetiyor mu peki? Malum, her şey ailede başlıyor.

Osman Kıbrıslıgil: Kesinlikle yetmez. Anne ve babaları bu sürecin içine katmazsak, bir taraf hep eksik kalır. Ebeveynlere, çocuklarıyla nasıl sağlıklı iletişim kuracaklarını, çocuktaki ani davranış değişikliklerini nasıl fark edeceklerini anlatıyoruz. Unutmayalım ki, bir çocuğun en büyük sığınağı ailesidir. Aile güçlü olursa, çocuk dışarıdaki zararlı alışkanlıklara karşı zırh kuşanmış olur.

YEDAM: "Yeniden Başlamak İsteyenlerin Ücretsiz ve Gizli Sığınağı"

Şimdi gelelim belki de en çok merak edilen, kulaktan kulağa yayılan ama bazen de çekinilen o merkeze...

YEDAM (Yeşilay Danışmanlık Merkezi). Bize YEDAM'ı ve Osmaniye'deki işleyişini anlatır mısınız? Tam olarak ne yapıyor YEDAM?

Osman Kıbrıslıgil: YEDAM bizim gözbebeğimiz, şefkat elimiz. Eğer önleyici çalışmalarımıza rağmen bir vatandaşımız bağımlılık sarmalına düşmüşse, işte orada devreye YEDAM giriyor. Osmaniye YEDAM'da alkol, tütün, madde, kumar ve teknoloji bağımlılığı olan bireylere ve onların ailelerine tamamen ücretsiz, psikolojik ve sosyal destek sağlıyoruz.

Bünyemizde uzman psikologlar, sosyal hizmet uzmanları ve halkla ilişkiler uzmanları görev yapıyor. Burası bir hastane ya da klinik değil; burası sıcak bir Danışmanlık Merkezi.

İnsanların bu tarz merkezlere başvururken en büyük korkusu "Aman birileri duyar mı, adım bir yere kaydedilir mi?" oluyor. Bu konuda ne söylemek istersiniz?

Osman Kıbrıslıgil: Bu soruyu sormanız çok iyi oldu, çünkü en çok karşılaştığımız bariyer bu. Altını kalın çizgilerle çizerek söylüyorum: YEDAM'da gizlilik esastır. Bize gelen danışanlarımızın bilgileri kesinlikle hiçbir kurumla, üçüncü şahıslarla veya ailelerinin izni olmadan kimseyle paylaşılmaz. Bize güvenle gelebilirler. Bizim amacımız yargılamak, suçlamak ya da ifşa etmek değil; sadece ve sadece ellerinden tutup o karanlıktan çıkarmaktır.

Peki, süreç nasıl işliyor? YEDAM'a gelen birini nasıl bir yolculuk bekliyor?

Osman Kıbrıslıgil: Süreç 115 YEDAM Danışma Hattı'mızın aranmasıyla başlıyor. İlk

olarak danışanımızın bağımlılık seviyesini ve ihtiyaçlarını belirliyoruz. Ardından kişiye özel bir terapi ve destek planı hazırlıyoruz. Psikologlarımız bireysel görüşmeler yaparken, sosyal hizmet uzmanlarımız da kişinin hayatını yeniden düzene sokması için destek oluyor.

Ayrıca merkezimizde atölyelerimiz var.

Resim, el sanatları gibi alanlarda danışanlarımız hem

boş zamanlarını verimli değerlendiriyor hem de "Ben hala üretebiliyorum, ben değerliyim" duygusunu yeniden kazanıyor. İşin en güzel yanı, sadece bağımlı bireyle değil, onun yıpranan ailesiyle de çalışıyoruz. Aile'ye de psikolojik destek veriyoruz.

Osmaniye özelinde konuşursak, hemşehrilerimizin Yeşilay'a ve YEDAM'a bakışı nasıl? Gözlemleriniz neler?

Osman Kıbrıslıgil: Osmaniye insanı

samimidir, merttir ve birbirine bağlıdır. İlk başlarda bir çekingenlik vardı elbet, ama bizi tanıdıkça, niyetimizin sadece iyilik olduğunu gördükçe kapılarımızı daha çok çalmaya başladılar. Bugün sokakta yürürken bir annenin gelip, "Başkanım, oğlum YEDAM sayesinde sigarayı/maddeyi bıraktı, evimize huzur geldi" demesi, bizim için dünyalara bedel. Gönüllü sayımız her geçen gün artıyor. Osmaniye halkı bu mücadeleye sahip çıkıyor, bu da bizi inanılmaz motive ediyor.

Son olarak, bu satırları okuyan, belki evinde sessizce acı çeken bir bağımlı yakınına ya da bağımlılıktan kurtulmak isteyen bir gence ne söylemek istersiniz?

Osman Kıbrıslıgil: Lütfen unutmayın; bağımlılık bir iradesizlik veya ahlak sorunu değil, bir sağlık sorunudur ve tedavisi, çözümü mümkündür. Kendinizi yalnız, çaresiz hissetmeyin.

Düştüğünüz yerden kalkmak ayıp değil, destek istememek kayıptır. Biz buradayız. Osmaniye Yeşilay ve YEDAM olarak kapımız da gönlümüz de sizlere sonuna kadar açık. Gelin, bu zorlu yolu birlikte yürüelim ve o temiz, sağlıklı günlere birlikte dönelim. Bize ulaşmak bir telefon kadar kolay: 115.

Sayın Başkanım, bu içten, aydınlatıcı ve umut dolu sohbet için Osmaniye halkı ve dergimiz adına çok teşekkür ederiz. Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Osman Kıbrıslıgil: Ben teşekkür ederim. Sesimizi ulaştırmamıza vesile olduğunuz için tümdergi ekibine ve okurlarına şükranlarımı sunuyorum. Sağlıklı ve mutlu yarınlara.

